

Illusion

КОЛЕКЦИОННАТА

ШАДЪН К. БЪСЪФ

ШАНЪН К. БЪЧЪР КОЛЕКЦИОНЕРКАТА

Превод: Illusion

chitanka.info

Ловецът на демони Нийл Итън търси могъщ артефакт, но намира нещо повече в красивата Вивиана Роуън. Докосването на младата колекционерка на антики успокоява болката му, а той може да се окаже единственият ѝ шанс да остане жива...

ПЪРВА ГЛАВА

Сейнт Луис, Мисури, 12 декември

Жената притежаваше нещо, което му трябваше, и той нямаше да си тръгне, докато не го получи.

Нийл Итън се изкачи забързано по циментовите стъпала, водещи към входната врата. Ботушите му оставяха отпечатыци в тънкия слой сняг, който тъкмо беше започнал да се натрупва. Ако имаше късмет, щеше да убеди Вивиана Роуън да му даде устройството, което според Джилда би могло да излекува парализата на приятеля му, и да бъде на път за дома си в Дейбър, преди да се стъмни.

През дългите зимни нощи демоните *синистрин* имаха повече време да се вихрят и Нийл трябваше да приключи със задачата си и да се върне там, за да ги спре, преди някой нищо неподозиращ човек да се превърне в храна. Да не споменаваме факта, че наистина се нуждаеше от физически отдушник, който да му помогне да контролира болката си — отдушник, какъвто можеше да намери само в кървава битка или горещ, страстен секс.

Нямаше да намери нито едното от двете в къщата на тази скучна, стара колекционерка на антики, затова трябваше да влезе, да вземе устройството и да си тръгне. При това бързо.

Болката беше изтощаваща. Проникваше дълбоко в костите му, докато дори косата започваше да го боли. Двата часа, които беше прекарал в медитация, по-рано през деня, почти не успяха да освободят напрежението, надигащо се в него.

Каза си, че се чувства така, защото беше изгубил още едно листо от живия си белег — изображението на живо дърво, което покриваше гърдите му — но знаеше, че е много повече от това.

Времето му изтичаше. Листата падаха по-бързо, благодарение на ударна доза енергия, която получи от електрошока миналото лято. Само за миг беше поел количество енергия за цяла година, а студената пот и кошмарите, които имаше, го доказваха.

С дванадесетте листа, които му бяха останали, знаеше, че остатъкът от живота му се измерва в месеци, може би дори седмици. И това при положение, че някой от демоните синистрин, с които се биеха непрестанно, не извади късмет и не го застреля.

Не че се оплакваше. Беше живял повече от четиристотин години. Бе имал хубав живот и беше унищожил много зло. Беше изпълнил дълга си и беше свършил добра работа. И когато дойде време да отнеме собствения си живот, щеше да стори и това, за да не се превърне в злото, срещу което се беше закълел да се бори. Без оплаквания, без съжаление. Беше воин, предопределен да умре за своята кауза, и копнежите за нещата, които не можеше да има, нямаше да променят това.

Само защото други мъже като него бяха открили жените, които могат да ги спасят, не означаваше, че Нийл се е размекнал и мисли, че и с него ще се случи същото. Знаеше много добре, че не трябва да позволява на безпочвената надежда да го изкушава да продължи да живее по-дълго, отколкото би било безопасно. По това време следващата година щеше да е мъртъв. Нямаше смисъл да се размеква.

Потропа по студената врата и минута по-късно чу скърцането на дъските на стария паркет от другата страна. Вратата се отвори само няколко инча, разкривайки око с лешников цвят, оброчено от дълги мигли.

— Да? — Гласът на жената беше нисък и нежен.

— Аз съм Нийл Итън. Имам среща с госпожа Роуън.

— Четири и половина ли е вече? — Звучеше смутено.

— Да.

Тя отвори вратата широко и отстъпи назад, за да му позволи да влезе.

— Съжалявам. Изучавах нов артефакт и съм изгубила представа за времето. Моля, влезте.

За един дълъг миг Нийл се загледа втренчено в нея.

Беше по-висока, отколкото очакваше — само няколко сантиметра под метър и осемдесет — и много, много по-млада. Беше си представял съсухрена, превита на две стара жена. Жена, която наподобява древните предмети, които беше известно, че събира — без един, от които Нийл нямаше да си тръгне.

В действителност се оказа, че тя е на около двадесет и осем-девет години, въпреки че благоприличният ѝ бизнес костюм и кокът, по-подходящ за стара мома, ѝ придаваха по-зрял вид. Беше хубава по начин, който я правеше недостъпна — от вида жени, които грубоват мъж като Нийл избягва винаги, когато е възможно. Ако се задържеше прекалено дълго около нея, щеше или да я отврати или да я нарани, или и двете.

Надяваше се, че ще успеят да приключат с бизнеса и да си е тръгнал, преди това да се случи.

Нийл прекрачи прага, а тя протегна ръка да се здрависа с него.

— Аз съм Вивиана Роуън.

Не искаше да я докосва. Дългите ѝ, елегантни пръсти изглеждаха прекалено крехки за задебелялата му от меча ръка. Но имаше и друго — не искаше да я обижда, не и преди да са започнали да преговарят.

Като въздъхна беззвучно с примирение, Нийл пое предложената му ръка, мислейки за скулптури от стъкло и яйчени черупки, за да не я стисне прекалено силно.

Възнамеряваше контактът им да е колкото е възможно по-кратък, но в мига, в който кожата му докосна нейната, светът онемя. Десетилетия болка изчезнаха подобно на прелитащи над огън снежинки. Някакъв жизнерадостен, безтегловен мехур се надигна вътре в тялото му, като отнесе огромното количество енергия, която се беше натрупала в него, но той не можеше да използва. Косъмчетата по крайниците му настръхнаха и лека тръпка се спусна надолу по гръбнака му, като го затопляше докато преминаваше. Дори шокът от реакцията му изглежда не успя да пробие изумителното усещане за спокойствие, което се настани в него. Беше доволен да стои тук, в тишината и топлото спокойствие до края на живота си.

И тогава позволи на пръстите ѝ да се изплъзнат от хватката му и реалността се стовари върху него с трясък. Болката се завърна, сякаш ядосана, че бе успял да я спре дори за кратко. Разби се в костите му и заудря органите му, все едно го наказваше.

Нийл стисна зъби, за да спре вика, който напираше в гърлото му и стегна коленете си, за да не се срина на купчина в краката на жената. Студени капчици пот се появиха на границата между челото и косата му, а стомахът му се присви силно и болезнено.

— ... добре ли сте? — Нежният ѝ глас се обви около нервите му, успокоявайки разюздания им танц. — Ще извикам линейка.

— Не! — дрезгаво изграчи Нийл. — Добре съм.

Чувстваше се по хиляди различни начини, но не и добре, обаче последното нещо, от което имаше нужда, беше да го извлекат от тук и някакви човешки лекари да започнат да го преглеждат. Не само че щяха да откачат при вида на белега му, но щеше да му бъде адски трудно да обясни защо на хълбока му има препасан невидим меч.

— Може ли малко вода? — попита той, само за да я накара да го остави поне за една минута. Трябваше да се съвземе и наистина не искаше тази жена да го вижда толкова безпомощен, колкото се чувстваше в момента.

Тя затвори вратата след него и тръгна бързо, а токчетата ѝ тракаха по твърдия дървен под.

Нийл се отпусна върху стената и запримигва, за да прочисти черните петна от зрението си. Трепереше като едно от онези изплашени, малки джобни кученца и в момента беше също толкова силен.

Слънцето щеше да залезе след малко повече от час и разполагаше с точно толкова време, за да се стегне и да се справи с това, преди гадините да излязат да се забавляват.

Едно нещо беше сигурно — нямаше сила на земята, която да го отдели от госпожица Вивиана Роуън, докато не разбере какво му бе сторила.

И как би могъл да я накара да го направи отново.

Вивиана напълни чаша с вода и я изпи на един дъх, преди да си спомни, че всъщност трябваше да я занесе на него. Сърцето ѝ препускаше, а ръката ѝ трепереше толкова силно, че не преставаше да се изхлузва от кранчето.

Когато посетителят ѝ я докосна, нещо се случи и тя не беше напълно сигурна, че това ѝ харесва. Почувства се така, като че ли някой беше изпратил електричество през кожата ѝ, карайки я да изтръпне и затрепти от вътре навън. Заля я вълна от топлина, излъчвана от огромната му, груба ръка. Докосването му беше нежно, но това някак си ѝ беше позволило да почувства всеки ръб от мазолите

му, всеки незначителен детайл чак до спираловидните извивки на върха на пръстите му.

Това просто не можеше да се случва. Трябва да е било някакъв вид халюцинация. Вероятно кожата му беше заразена с предаваща се при допир отрова. Въпреки че мисълта завладя ума ѝ, тя я прогони. Дълбоко в себе си знаеше какво беше това.

Беше го чувствала преди, но никога толкова силно. Бръмченето, звънливото бучене, което я изпълваше, не беше ново за нея. Чувстваше го всеки път, когато се докоснеше до някой от ценните артефакти, които събираше.

Единственият проблем беше, че Нийл Итън не беше многовековен артефакт, а жив, дишащ, невероятно топъл мъж. Мъж, който я чакаше във фойето.

Какво да прави с него? Не може да остане тук. Беше дошъл, за да купи един от артефактите ѝ, и въпреки че преди това не подозираше, че иска един от тези в специалната ѝ колекция, вече ѝ бе ясно, че случаят е точно такъв. Нямаше да му позволи! Те бяха нейни — единственото нещо, което я караше да се чувства свързана с този свят. Без артефактите си щеше да е обречена да живее с онова болезнено чувство за изолация, което бе изпитвала през по-голямата част от живота си. Не можеше да позволи това да се случи!

Не че би могла да му попречи да вземе нещо, което иска. Беше прекалено голям и силен, за да го спре. Щеше да се наложи да го надхитри и да го накара да си тръгне, колкото се може по-бързо. Не можеше да позволи това, което беше събирала през целия си живот, да бъде разпиляно. Особено толкова скоро, след като беше изгубила майка си.

Тази Коледа щеше да бъде първата, когато щеше да посрещне сама, и само колекцията ѝ щеше да ѝ прави компания.

Вивиана покри уста с опакото на ръката си, за да заглуши стона си и би могла да се закълне, че усеща аромата на мъжа все още да се носи от кожата ѝ. Това успокои нервите ѝ, което само я изплаши още повече. Никога преди не беше реагирала така на мъж и се надяваше това състояние да е само временно.

Изми добре ръцете си над мивката с вода и сапун, за да се освободи от аромата му, и след това забърза обратно с чашата с вода. Колкото по-бързо го накара да си тръгне, толкова по-добре.

Зави зад ъгъла и почти се блъсна в широкия му гръден кош. Той я сграбчи за ръцете, за да я задържи и тя беше доволна за пластове плат между тях, които притъпиха ефекта от докосването му.

Само една тънка струйка от тази изгаряща енергия стигна до кожата ѝ, но и тя беше достатъчна, за да усилитреперенето на ръцете ѝ, карайки водата да се разплиска над ръба на чашата и да се изсипевърху ботуша му.

— Съжалявам — каза тя, докато се опитваше да отстъпи назад и да се освободи от хватката му.

Той я пусна, но тъмносините му очи се плъзнаха по лицето ѝ и се приковаха в устните ѝ.

Беше красив по един типично мъжки начин. Чертите му бяха едри, решителни и ъгловати. Широка му челюст беше покрита с леко набола брада. Вратът му беше масивен, както и бедрата и ръцете под плътно прилепналото кожено яке. Нямаше нищо нежно и деликатно в този мъж, което го правеше напълно различен от всички, с които беше излизала. И все пак, защо правеше подобно сравнение? Той не беше тук, за да я покани на среща. Беше тук, за да вземе нещо наистина ценно за нея.

Бутна чашата в ръцете му, като се надяваше, че това ще го разсее и ще я освободи от този настоятелен поглед. Вместо това, когато пое чашата, пръстите му погалиха външната страна на дланта ѝ.

Нов удар като от електрически ток премина през нея, като рикошира в сърцето ѝ по начин, който я накара да се задъха.

— Коя сте вие? — попита той, а в дълбокия му глас се прокраднаха нотки на подозрение.

Вивиана се опита да звучи както обикновено, но думите ѝ прозвучаха задъхани и пълни с паника:

— Знам, че ви обещах да се срещнем, но бях забравила за един изключително важен ангажимент. Страхувам се, че ще трябва да отменим нашата среща.

— Много лошо.

— Моля?

— Обещахте ми, а там, откъдето идвам аз, това означава нещо. — Нийл се опита да остави чашата върху някакво писалище от 17 век, а домакинята му се втурна да го спре, преди мократа чаша да е докоснала повърхността.

Дланите ѝ се сключиха около ръката му и онази трептяща енергия нахлу в цялото ѝ тяло, като накара колената ѝ да омекнат, а очите ѝ се затвориха. Дълбок стон на задоволство се надигна между тях и Вивиана не би могла да каже дали звукът излезе от нея или от него. Не че я интересуваше. Каквото и да правеше с нея — каквато и отрова или магия да притежаваше този мъж — започваше да ѝ харесва.

Мисълта я разтърси, карайки я да отдръпне ръцете си от неговата. Щеше да позволи писалището да се сдобие със следи от мокра чаша, ако това означаваше, че той ще си тръгне, преди да е успял да види който и да е от скъпоценните ѝ артефакти.

Когато прекъсна допира им, мъжът си пое болезнено дъх и се преви на две. Чашата се изплъзна от ръката му и се разби на пода.

— Извинете — с усилие каза той.

Не се интересуваше от чашата. Единственото ѝ желание беше да каже същото и по отношение на мъжа. Но я беше грижа. Мразеше да вижда някое живо същество да страда и това включваше големи, снажни мъже, които бяха тук, за да нарушат спокойствието на мирното ѝ съществуване.

— Седнете, преди да паднете — нареди тя, докато го водеше към един от столовете във всекидневната.

Внимаваше да не се докосва до голата му кожа, като вместо това използваше ръкава на якето му, за да го направлява в правилната посока. Нийл се отпусна тежко върху канапето, което накара деликатното дърво да изскърца недоволно под тежестта му.

Мъжът беше обвинил една от големите си ръце около кръста си, а с другата подпираше отпуснатата си глава, сякаш тя тежеше прекалено много, за да я държи изправена. На тази ръка носеше пръстен, който пулсираше, а центърът му се въртеше в хипнотизираща комбинация от цветове, които ѝ напомняха за стари папируси и древни дървета.

Вивиана се бе втренчила в предмета, като се чудеше откъде ли е намерил такава интересна вещ. Без съмнение, пръстенът беше стар. Можеше да почувства вибрацията на годините, която се излъчваше от него, както и още нещо — нещо неясно и трудно доловимо.

Тя се протегна, за да го докосне с върха на пръстите си, но господин Итън забеляза движението ѝ и плавно се наклони назад, далеч от обсега ѝ.

— Какво ще кажете и двамата да държим ръцете си близо до себе си за известно време, за да можем да поговорим за устройството, става ли? Не съм сигурен още колко удара ще мога да поема.

Не беше сигурна кое я обърка повече — частта с устройството или това, че той изпитва болка. За щастие беше възпитана добре и знаеше как да постъпва в подобни ситуации, затова само кимна официално.

— Разбира се. Обикновено не съм толкова напориста, но както казах, имам вече уговорена среща и ще се наложи да се разберем за някой друг път.

Той я погледна невярващо.

— Чуйте ме, госпожо, шофирах четири часа, за да дойда до тук. Обещах да занеса това устройство у дома и точно това ще направя.

— Устройство?

Той бръкна в задния си джоб и извади сгънат лист хартия, който приглади върху бедрото си, преди да ѝ го подаде.

Вивиана взе листа, като внимаваше да няма повече контакт с кожата му. Седна срещу него, като остави толкова необходимата дистанция.

Върху хартията беше отпечатано изображение от интернет страницата ѝ на един от артефактите от специалната ѝ колекция. Представляваше резбована дървена кутия, в която, в съвършено оформени отделения, се намираха два инкрустирани метални диска. Изображенията върху кутията и дисковете бяха подробни и съвършени в детайлите си, покрити с дървета, листа и лози. Беше намерила този предмет на тавана на една тристагодишна къща, която беше купила заедно с плановете за реставрацията ѝ. И въпреки че нямаше никаква представа какво е предназначението на този артефакт, той беше част от колекцията ѝ и тя нямаше да се раздели с него.

— Съжалявам — каза, като му върна листа. — Не се продава.

— Значи наистина го притежавате.

— Да.

— Покажете ми го!

Заповедническата нотка в гласа му накара гръбнакът ѝ да се стегне от негодувание.

— Дори да беше тук, което не е така, нямаше да ви го покажа. Не и ако сте груб и взискателен.

Мъжът се изправи на крака, извисявайки се над нея. При височината си от почти метър и осемдесет, тя не беше свикнала с подобно нещо, затова стана, като се опитваше да застане в равностойна позиция. Дори и на токчетата, той беше няколко сантиметра по-висок от нея. Здраво стиснатата му челюст, както и начинът, по който се разширяваха ноздрите му, го караха да изглежда дори още по-застрашителен.

— Груб? Съжалявам, ако съм наранил деликатните ви чувства, но точно сега нямам време да съм много възпитан. Мой приятел е на смъртно легло, а това устройство е може би единственото нещо, което може да го спаси.

Вивиана изсумтя.

— Добър опит, но не съм идиот. Тези дискове не съдържат лекарство, а ако съдържаха, убедена съм, че досега то ще е изветряло.

Той се намръщи насреща ѝ.

— Нямайте никаква представа какво притежавате и колко важно е то. Ще ви платя колкото поискате, но това устройство ми трябва. Още тази вечер.

— Невъзможно. То не е тук и не се продава.

— Добре. Тогава ще го взема под наем. Ще ви платя колкото искате, за да го използвам само няколко дни.

— Да го използвате? Това са преспапиета. Красиви, разбира се, но нищо повече. — Въпреки че го каза, знаеше, че това е лъжа. Имаше нещо специално в артефактите, които колекционираше. Чувстваше го.

Вероятно господин Итън знаеше отговора на тази мистерия. Въпросът беше дали ще посмее да прекара достатъчно дълго време с него, за да го научи.

— Само ми кажете къде е. Моля ви. — Последните думи прозвучаха така, като че ли му костваха много повече от обикновено усилие. Очевидно не беше свикнал да моли.

Горкият той! Щеше да му се наложи да страда.

— Не! — отвърна тя. — Време е да си тръгвате.

— Няма да си тръгна без устройството.

— Да, ще си тръгнете. — Тя извади мобилния телефон от джоба си и го размаха пред него. — Ако предпочитате да го направите с полицейски ескорт, с най-голямо удоволствие ще ви го осигуря.

Той стисна устни, а очите му се присвиха. Скръсти ръце върху широкия си гръден кош, което накара кожата на якето му да изпука под напора на огромните му бицепси.

Размерът му беше в пълен контраст на нежността на допира му. Беше свикнала с деликатни мъже, интелектуалци с нежни ръце и вълнени костюми, а не варвари, облечени в кожа. И въпреки че се беше държал изключително внимателно с нея, господин Итън определено беше грубиян. Един мъж не става толкова голям, мускулест и... величествен без да възприеме от онова варварско поведение.

Беше човек, който не се намира в правилното време. Преди векове би бил изключително желан, но нямаше място в модерния, цивилизован свят. Нямаше никаква полза от всички тези мускули. Освен суетата. И съблазняването на жени.

Вивиана би се обзаложила, че е свикнал жените да се въртят на рояци около него, гукащи, умилкващи се и усмихващи се превзето като истински идиотки. Беше ѝ трудно да понесе дори тази въображаема представа.

Той се вгледа в очите ѝ за една дълга минута — достатъчно дълга, за да започне да усеща надигащата се топлина, провокирана от погледа му. Много добре знаеше какво означава да бъде привлечена от мъж като него, но явно тялото ѝ не го осъзнаваше.

Очевидно у нея имаше някаква закърняла част, която се беше пробудила и забелязала както него, така и старомодните му мускули. Каза на тази своя част, че може да заспи отново, веднага щом посетителят напусне дома ѝ.

— Двамата с вас не сме приключили — каза той така, като че ли предвещаваше нещо. — Където и да отидете, аз ще съм там. Обадете се, ако искате, на всички ченгета. Това няма да промени нищо. Ще взема това устройство за приятеля си и това е окончателно. Веднага щом ви омръзне да ви дишам във врата, убеден съм, че ще видите нещата от моята гледна точка.

Идеята да усети дъха му, по която и да е част от тялото си, беше много повече от интригуваща, което я накара да се ядоса още повече.

— Приятна вечер, господин Итън.

— Наричайте ме Нийл — предложи той, докато се обръщаше да си тръгне. — Имам усещането, че двамата с вас ще прекараме доста дълго време заедно.

ВТОРА ГЛАВА

Вивиана стоеше на място, объркана и зачервена. Цялото ѝ тяло бе започнало да трепери, още преди да чуе входната врата да се затваря с трясък.

Побърза да провери и дали не е инсценирал излизането си и не е останал да се разхожда из дома ѝ. Не смяташе, че е неспособен на подобно нещо — да се разходи из личното ѝ, интимно пространство, все едно е негово.

През пердетата видя огромната сянка, хвърляна от тялото му, да се движи плавно надолу по стълбите и към улицата. Разтвори дантелената тъкан и го гледа, докато се отдалечава. Беше много грациозен за човек с неговите размери. Трудно беше да не го зяпа — дългите му крайници изглеждаха гъвкави и силни, когато се движеше. Сякаш се плъзгаше по снега. Само огромните отпечатащи от стъпките му издаваха факта, че ходи като всеки друг, като поставя единия си крак пред другия.

Преминаващ камион скри гледката, освобождавайки я от магията, под която беше попаднала. Обърна се, като отказа да погледне още веднъж, от страх, че ще бъде погълната отново от плавната му походка.

Блъфираше, че ще бъде наблизно, беше убедена в това. Това е само тактика, предназначена да я накара да се съгласи с желанията му.

Все едно би се предала толкова лесно. Може и да не беше някой огромен, тромав мъж, но не беше и нежно цвете. Все още не беше срещнала мъж, който би могъл да я накара да отстъпи. Устройството, както го наричаше той, беше нейно и тя щеше да си го задържи, независимо какви лъжи щеше да ѝ разкаже за умиращия си приятел.

Един алчен колекционер би казал всичко, за да се сдобие с вещ, която иска. Той беше само още един от тях.

Вивиана заключи вратата и донесе кърпа, метла и лопатка, за да почисти счупената чаша.

Ръцете ѝ все още трепереха, и докато го вдигаше, едно голямо парче стъкло я поряза по пръста. Няколко капки кръв оцветиха кърпата, преди да е приключила с почистването.

Раздразнението я накара да изпълне рамене. Не ѝ беше присъщо да позволява на някакъв мъж — или на когото и да е — да я разтърси толкова дълбоко. Трябваше да се успокои и да го изхвърли от съзнанието си. Отказа да мисли за господин Итън и секунда повече. Имаше много по-важни неща, за които да се тревожи, като това защо усеща жив, дишащ човек, също като артефактите на отдавна изчезнали, древни раси.

Може би заради пръстена, който носеше. Никога не беше виждала нещо подобно. Може да я привлича артефактът, а не самият мъж.

В това имаше много повече смисъл, което я успокои донякъде. Раменете ѝ се отпуснаха, когато реши, че това трябва да е причината. Отговорът явно беше някъде в книгите ѝ. Всичко, което трябваше да направи, беше да го намери.

Вивиана се качи в кабинета си на третия етаж и точно беше извадила първата древна книга от колекцията си — тази с дърво без листа, гравирано релефно върху кожена корица — когато дочу слаб звук, подобен на дращене.

Надникна през прозореца, като очакваше да види животни, които ровят в кофите за боклук на алеята. Вместо това, когато звукът отново достигна до нея, той идваше зад гърба ѝ, откъм коридора. Вътре в къщата!

Тя се извъртя, а сърцето ѝ биеше в гърлото. Каза си, че е просто някой плъх. Щеше да извика унищожител на вредители и проблемът ще бъде решен.

Инстинкти, които отдавна бяха закърнели, крещяха нещо друго. В къщата имаше някой. Или нещо.

Във въображението ѝ запрепусаха образи на ужасните зверове, каквито беше виждала в текстовете, които четеше. Нокти, зъби и рога се сляха в един огромен колаж от детски кошмар.

Вивиана вдигна един масивен меден свещник. Гладкият метал се плъзна по белите памучни ръкавици, които беше сложила преди да вземе книгата. Стисна здраво свещника и пристъпи надясно, за да

надникне в коридора, чиито лампи беше изгасила в желанието си да бъде по-отговорна към околната среда.

Глупава, глупава постъпка! Сега не можеше да види нищо.

От тъмнината се разнесе грубо съскане. Идваше отвисоко и нямаше как да е от плъх на пода.

Тя ритна вратата и я отвори толкова, колкото да промуши носа на обувката си, с надеждата някаква светлина да освети коридора.

Слаб отблясък стигна до средата на помещението. Отвъд светлината видя искрящи очи на височината на талията си. Бяха ярки и отвратително зелени. Зеленият блясък стана по-ярък, а съскането се усили.

Дращецият звук се чу отново, по-отблизо, и този път, когато го чу, разбра какво точно беше: нокти по дървения под.

Нещото пристъпи напред, като постави единия си крак в правоъгълника, образуван от светлината. Лапата му беше огромна. Космата. Голяма колкото ръката ѝ и завършваше с мазни, черни нокти.

Каквото и да беше, това нещо не беше плъх.

Да си тръгне от къщата на Вивиана Роуън беше едно от най-трудните неща, които се беше налагало на Нийл да направи от доста време насам, но беше необходимо. Не мислеше, че тя е от типа жени, които биха отстъпили при малко натиск. По-добре да отпусне леко и да обмисли стратегията си, да разбере какво иска.

Не че можеше да мисли особено ясно точно сега. Жената го беше разтърсила.

Беше чувал слуховете за Дрейк и Хелън и затова как са се срещнали. Тя отнела болката му, когато се докоснали. Беше ли възможно да е намерил още една от техните жени? Жена *теронай*?

Мехур с надежда се надигна вътре в него и въпреки всичките си усилия, не можеше да го спре. Знаеше, че когато мехурът се пръсне, ще страда, но изглежда не можеше да попречи на това крехко усещане да набира сили.

Нийл се плъзна зад волана на камиона си и набра номера на Дрейк. Ако някой можеше да му помогне да разбере случващото се, това щеше да бъде приятелят му и събрат *теронай*.

— Здравсти, Нийл — каза Дрейк, като дишаше тежко. Слънцето беше залязло само преди няколко минути. Не беше достатъчно тъмно двамата с Хелън да са навън и да се бият, което оставяше само една причина за това затруднено дишане.

— Прекъснах ви с Хелън, нали?

В тона на Дрейк се долови самодоволна усмивка.

— Щеше да го направиш, ако беше звъннал няколко минути по-рано. Какво ти е необходимо?

— Срегнах една жена тази вечер. Когато я докоснах, болката...

— Не знаеше как да го опише. — Отшумя. Но после се върна толкова бързо и толкова силна, помислих, че ще си изгубя ума.

Гласът на Дрейк беше отсечен и ясен, напълно делови.

— Когато престана да я докосваш?

— Да. Познато ли ти звучи?

— Абсолютно. Коя е тя?

— Казва се Вивиана Роуън. Колекционира антики.

Надеждата прозвуча в гласа на приятеля му, искрена и чиста.

— Кажи ми какво почувства.

Нийл не обичаше да говори за чувствата си, но за Вивиана щеше да направи изключение.

— Беше както ти казах. Здрависах се с нея и болката просто... отслабна. Когато отдръпна ръката си, помислих, че ще се пръсна под напора ѝ. Случи се два пъти. Не съм сигурен, че ще оцелея, ако се случи трети път.

— Луцерията ти реагира ли?

Нийл се взря в пръстена си. Може и да имаше някакво раздвижване в преливащите се цветове върху халката, но му беше трудно да прецени при бледата светлина в кабината на камиона.

— Не знам. Тогавя не мислех за това. Бях прекалено зает да не изповръщам червата си върху пода ѝ.

— Тя има ли белега на жена *теронай*? — попита Дрейк.

Пръстеноподобното родилно петно! Нийл почти беше забравил за него. Толкова отдавна не се беше раждала жена от техния вид, че мъжете бяха престанали да търсят знаците.

— Не знам. Беше облечена много прилично и благопристойно от врата надолу. Не питах за родилни белези, и ако бях го направил, тя вероятно щеше да ме изрита още по-рано.

— Не си ли с нея?

— Пред дома ѝ съм. Навън на улицата.

— Къде си? Слънцето залезе ли вече там?

— Преди около пет минути.

— Връщай се вътре, по дяволите, и да не си посмял да я оставяш сама! — нареди Дрейк. Нотките страх в гласа му бяха заразни.

Нийл вече беше излязъл от камиона си, когато попита:

— Защо?

— Защото, ако е една от нашите и си я докоснал, вероятно си разрушил естествената защита, която е имала. Сега синистрин ще могат да я открият, особено ако кърви.

Счупената чаша!

Проряза го остър, разкъсващ страх, когато затръшна вратата на камиона. Изтича през улицата, като проклинаше пресичащите пътя му коли.

— Благодаря Дрейк. Няма да се отделя от нея, докато не разбере дали не е една от нашите.

— Ще ти изпратя Логан. Той ще може да потвърди потеклото ѝ.

Нийл не хареса идеята някой от онези кръвопийци да се намира някъде наблизо около нея. Шията ѝ беше прекалено красива, а кръвта ѝ — прекалено ценна.

— Не. Сам ще го разбере, дори ако се наложи да я разсъблека, за да проверя.

— Можем да дойдем двамата с Хелън. Къде си?

Нийл не отговори. Ако Дрейк дойдеше, можеше да доведе някои от другите мъже — мъже, които могат да се окажат съвместими с Вивиана. Не искаше да поема този риск. И без това вече ѝ беше направил лошо впечатление. Ако беше една от техните, последното нещо, от което се нуждаеше, беше конкуренция. Беше я открил, и колкото и варварско да звучеше, това означаваше, че е негова. Поне засега.

— Сам ще се справя — каза той на Дрейк. — Ще се обадя по-късно.

Нийл затвори и с ъгъла на окото си забеляза някаква сянка, която се плъзна надолу по алеята покрай къщата на Вивиана. Можеше да е огромно куче, което търси остатъци в боклука, но настръхналите косъмчета на врата му подсказваха, че това е samozаблуда.

Не си направи труда да почука на вратата, съмнявайки се, че тя ще му отвори. Вместо това, притича по алеята към задния вход на къщата и набра телефонния номер, на който беше позвънил, за да си уреди срещата. Надяваше се, че това е нейният мобилен телефон, а не някакъв офис номер.

Позвъни веднъж преди да чуе изплашения ѝ глас.

— Господин Итън? Моля ви, кажете ми, че това в къщата ми е вашето куче.

Облекчението при звука на гласа ѝ много бързо беше пометено от онова, което беше казал.

— Куче? Как изглежда?

— Голямо. Космато. С черни нокти. Светещи зелени очи.

Това не беше куче, а *сгат*. Демон синистрин.

Крайниците на Нийл се вледениха. Ако това нещо я одраскаше, щеше да я отрови и това беше най-добрият сценарий за това, което можеше да се случи, ако не влезе вътре и не го спре.

— Идвам. Къде сте? — настоя да узнае той.

— Горے, на третия етаж. То е в коридора. Затворих вратата, но не знам колко дълго ще го задържи.

Не много дълго.

Нийл стигна до задната врата на дома ѝ, която зееше широко отворена. Дръжката лежеше на задното стъпало, смачкана и откъсната от гнездото си. Следите от лапи се забелязваха много лесно в снега. На повече от едно същество.

Един сгат вече я беше намерил. Не се спря да изучава следите, за да разбере колко още има вътре. Щеше да намери начин да се справи с колкото трябва, за да я изведе от там жива.

Извади меча си, който стана видим, веднага след като излезе от закачената на колана му ножница.

От горния етаж се чу тъп звук, последван от изплашен писък, който прозвуча и от телефона му.

Нийл се изкачи по стълбите на бегом.

— Дръж се, скъпа. Идвам!

Тежката дървена врата потрепери при поредната атака на огромното куче.

Вивиана изпищя и стисна мобилния телефон в едната си ръка, а свещника — в другата. В стаята нямаше никакви оръжия, само складирани книги и дрънкулки, толкова стари, че биха се разпаднали, ако ги стисне малко по-силно.

Господин Итън беше казал, че идва, но нямаше начин да знае колко време ще му отнеме това. От начина, по който се тресеше вратата, предположи, че няма да успее да дойде достатъчно бързо.

Вмъкна се между един нисък библиотечен шкаф и ъгъла на стаята, натисна силно, като се надяваше да го използва като барикада, за да задържи вратата затворена. Шкафът беше отрупан с книги и доста тежък, но помръдна няколко инча.

Кучето отново се блъсна във вратата, само че този път единият от ноктите му проби дървото, като разпръсна парченца трески в стаята.

Вивиана стисна здраво устните си, за да потуши вика на паника и бутна още по-силно. Трябваше да го избута още пет фута, преди библиотеката да може да попречи на напредването на кучето.

Ако това беше куче.

Започваше да се чуди дали не беше нещо... друго.

Книгите ѝ бяха пълни с образи на ужасни, гърчещи се зверове и чудовища, толкова ужасяващи, че нямаше начин да са истински. Но каквото и да се намираше пред вратата ѝ, определено беше истинско.

Тя отхвърли тези мисли от съзнанието си. Ако оцелее, ще посвети толкова часове на този въпрос, колкото е необходимо, но засега трябваше да се концентрира върху това да остане жива, докато помощта пристигне.

Шкафът помръдна още няколко сантиметра, като ѝ даде възможност да използва краката си за по-добра опора.

Нов силен и тежък удар по вратата запрати още летящи трески в стаята. Този път отворът беше достатъчно голям и една лапа да се промуши, търсейки напосоки.

Това определено не беше куче. Ноктите му бяха прекалено дълги, лапите — прекалено широки, а ръката му толкова дълга, колкото нейната, и дебела колкото крака на мъж. Може би беше мечка или някакъв вид огромна, черна котка от джунглата, избягала от зоологическата градина.

Каквото и да беше, съществото приличаше много повече на ужасяващите образи от книгите ѝ, отколкото на каквото и да било,

водено на каишка.

Нещото издаде злобно ръмжене, като прорязваше въздуха с търсещата си лапа. Секунда по-късно то изкрещя от болка и два отрязани, космати крака паднаха през отвора върху пода. От отсечените крайници шурна черна кръв, която прогаряше пода и отделяше във въздуха струйки плътен, мазен дим.

Вивиана замръзна от страх, неспособна да намери смисъл в това, което вижда.

Врата се отвори със замах, запращайки космат крак по пода към нея. Тя изпищя и отскочи назад, само за да установи, че е хваната в капан в ъгъла, неспособна да помръдне наникъде. Лакътят ѝ се заби в стената зад нея, като изпрати усещането чак до върха на пръстите ѝ.

— Вивиана? — дочу дълбокия, загрижен глас на господин Итън, секунда преди главата му да се появи зад рамката на вратата.

Не му отговори. Не можеше. Устата ѝ беше прекалено суха, а гърлото — прекалено стегнато, за да успеят да минат през него някакви думи.

В едната си ръка Нийл държеше меч, покрит със същата мазна, черна течност, която разяждаше пода ѝ. Другата му ръка — онази с пръстена, който беше забелязала по-рано — беше протегната към нея.

Той пристъпи напред.

— Трябва да тръгваме. В къщата има и други сгат.

Вивиана погледна огромната му длан, след това надолу към лапата на нещото, което беше нарекъл сгат. Беше го убил. С меч! Как е възможно подобно нещо?

Гласът му беше уверен, уравновесен. Не изглеждаше, че това, което се случва, му се струва странно.

— Скъпа, знам, че сте изплашена. Знам, че това е прекалено много, да го осъзнаете сега, но няма време да се колебаете. Трябва да тръгваме.

Трябва да тръгват, преди другите сгат в къщата да ги открият.

Тя с усилие възстанови душевното си равновесие, след което протегна ръката си към неговата. Не познаваше този мъж, но знаеше, че беше убил, за да я спаси. Засега, това трябваше да ѝ бъде достатъчно.

Тънките ѝ памучни ръкавици бяха мокри от пот, но тя не ги свали. Спомняше си колко странно се почувства, когато се бяха докоснали преди и тази вечер наистина не би могла да понесе още странни усещания.

Горещината на кожата му се просмука през ръкавицата и заедно с нея дойде и онзи странен резонанс, който беше почувствала преди, само че този път беше притъпен. Дори и така, беше достатъчен да я накара да си поеме сепнато дъх. По гръбнака ѝ премина тръпка, която позволи на някои прекалено напрегнати мускули там да се отпуснат.

Той я дръпна.

— Хайде. Трябва да побързаме.

Не знаеше къде отиват, но засега беше щастлива да остави зад гърба си всички тези странности. Веднъж след като се махне оттук, щеше да разбере случващото се и да открие някакъв смисъл във всичко това. Засега, да се махне звучеше като невероятно добра идея.

Прескочи отрязаната лапа и след като вече можеше да погледне през вратата, видя останките на сгата. Съществуването беше на четири парчета и от всяко едно от тях изтичаше черна кръв, а от пода се издигаха тънки струйки дим. Главата лежеше до перилата, а невиждащите очи се взираха в тавана. Поне вече не светеха.

Господин Итън ѝ помогна да прескочи най-голямата част от останките. Тя здраво стисна ръката му и усети твърдите, здрави мускули под коженото яке. Никога не е била толкова благодарна за един варварин, както беше в момента. Можеше и да не беше попаднал в подходящото време, но нито един от мъжете, с които беше излизала, нямаше да се справи с нещото, което той току-що беше убил. Може би всички тези мускули не бяха само за показ.

— Благодаря — прошепна Вивиана, когато най-последно възвърна гласа си дотолкова, че да успее да проговори.

— Няма защо, скъпа, но все още не сме се измъкнали. Стой близо до мен.

При мъртвата хватка, в която стискаше ръката ѝ, не мислеше, че е възможно друго.

От долната част на стълбището се чу язвително, гневно ръмжене. Господин Итън спря.

— Усетил е миризмата ни. Има ли друг начин да се излезе от тук?

— Противопожарната стълба към алеята.

Някакво неясно движение привлече вниманието ѝ, но докато обърне главата си, за да види какво е, господин Итън вече действаше. Избути я зад себе си, като издаде агонизиращо съскане. Изглеждаше така, като че ли се бори с нуждата да се превие на две от болка, но накрая се изправи в цял ръст, острието му беше готово за сгата, който се качваше по стълбите със скокове, като издълбаваше дълбоки прорези в дървото. Съществото дори не си правеше труда да използва стъпалата — просто скачаше от едното перило до другото, като вземаше разстоянието от площадка до площадка само с два огромни скока.

То се хвърли към господин Итън, който отстъпи настрана в последния момент, като избути и нея със себе си. Съществото се удари в стената до главата ѝ, като откърти мазилката със зъбите си.

Господин Итън се наведе ниско и се извъртя толкова бързо, че острието му образува бляскава сребърна дъга. Един от краката на нещото излетя далеч от тялото му, докато димяща мазна кръв бликаше от крайника. Една капка се попадна върху сакото на костюма ѝ и започна да пращи.

Господин Итън я бутна назад с голямата си ръка, като я принуди да се отдалечи от сгата.

— Махайте се! — нареди ѝ той.

Вивиана си възвърна равновесието и рязко съблече сакото, преди кръвта да успее да стигне до кожата ѝ. Докато стори това, защитникът ѝ беше стоварил още един силен удар върху съществото. То изрева от болка и зелените му очи заискриха ярко. За момент, тя замръзна на място, поразена от странното осъзнаване, че този зелен цвят ѝ напомня за всички онези стикери „Господин Гнус“, които майка ѝ поставяше върху опасните химикали, когато Вивиана беше в началното училище.

— Тръгвайте — извика Нийл. — Сега!

С усилие, тя преодоля желанието си да продължи да се взира в тази зловеща светлина, след което се обърна и побягна. Беше направила само две крачки в посока на аварийния изход, когато още едно от тези създания показа главата си и надникна през прозореца. То изсумтя, като издиша тежко и накара стъклото да се замъгли. Преди мъгливото петно да успее да изчезне напълно, чудовището скочи към нея, разбивайки стъклото.

ТРЕТА ГЛАВА

Нийл чу звука от трошащо се стъкло. Секунда по-късно го заля вълна студен въздух. Вивиана нададе вик, изпълнен със страх, и се блъсна в гърба му.

— Има още един — изкрещя тя.

Сгат, с които се биеше тази вечер, бяха по-големи и по-силни от онези, с които се сражаваше от десетилетия. Може би съществата бяха намерили склад със стероиди или нещо подобно.

Втурна се с насочен меч, хвърляйки се напред, за да избута създанието обратно на единствения му останал крак. То се препъна и падна, като заприлича на огромна купчина.

Обикновено би го довършил, но очевидно сега имаше много по-спешни дела, които се нуждаеха от вниманието му, например раненият сгат, който преследваше беззащитна жена.

Нийл се извъртя, опитвайки се да открие местонахождението на Вивиана, докато се движеше. Въпреки че не можеше да я види, можеше някак си да почувства присъствието ѝ, подобно на слънчева светлина, която грее върху кожата му. Тя излъчваше нещо подобно на тихо бръмчене и Нийл знаеше, че ще успее да я открие, дори да е сляп.

Сграбчи ръката ѝ и я поведе през вратата на спалнята към стаята с новия сгат. Затвори вратата между тях и ранения демон с ритник, като се надяваше за няколко секунди да успее да се справи с новата заплаха.

Вивиана вдигна някаква кристална лампа, като че ли тя би ѝ била от полза срещу сгата. Възхищаваше се на куража ѝ, но знаеше, че ако се опита да се бие със съществото, ще бъде убита.

Преди жената да успее да предприеме каквото и да било, Нийл атакува, като изостави всичките си задръжки. Пусна на свобода всичката болка, която носеше от толкова дълго време, гневът за времето, което онзи проклет електрошоков пистолет му открадна, както и тревогата за жената до него. Заредено от гнева и страха, тялото му като че ли експлодира, като го преведе през поредица от

координирани, мощни движения, които беше извършвал повече пъти, отколкото можеше да преброи.

Пресрещна сгата по средата на атаката му и използва собствената му инерция срещу него. Мечът се врязва дълбоко, като изпрати дебела струя черна кръв върху веселите жълти тапети.

Съществуто изписка, но гласните му струни бяха прерязани, затова звукът прозвуча по-скоро като леко съскане. Раната беше дълбока, но очевидно не достатъчно, за да спре създаването. То отвори челюстите си и вдигна предните си лапи, за да удари.

Нийл беше в лоша позиция и докато наносекундите минаваха като на забавен каданс, той осъзна, че нямаше да успее да възстанови равновесието си навреме, за да избегне удара. Флангът му беше незащитен и след още един удар на сърцето, щеше да изгуби голяма част от плътта между ребрата и хълбока си. Нямаше достатъчно време да направи нещо, за да го предотврати.

С ъгъла на окоето си забеляза някакъв искрящ обект да прелита покрай него. Нещото се разби в главата на сгата. В стаята избухнаха кристални призми, описващи красиви дъги над сплъстената козина на съществуто.

Демонът отстъпи шокирано назад като клатеше глава, все едно беше зашеметен. Това движение даде достатъчно време на Нийл да се възстанови и избегне идващия удар. Направи половин крачка надясно, стисна още по-здраво ръкохватката на меча си и го плъзна през брадичката на сгата, чак до мозъка му.

Демонът се разтресе за момент, като размахваше крайници напосоки, преди да падне и да утихне.

Вратата на спалнята се отвори с трясък, удари се в стената и отскочи толкова силно, че едва не се затвори отново. Единствено огромната фигура на ранения сгат, който се втурна през нея, я задържа отворена.

Нийл нямаше време да освободи меча си, затова повдигна тежкото тяло на мъртвия сгат на острието си и го използва като бухалка срещу събрата му. Мускулите му се напрегнаха под допълнителната тежест, но мечът му остана здрав и непокътнат.

Раненият сгат полетя и се удари тежко стената.

Нийл избухта мъртвия демон от меча с помощта на ботуша си и не губи време да довърши последната заплаха за Вивиан.

Избърса кръвта по острието в козината на убития сгат и се обърна към жената.

Тя стоеше в ъгъла, опитвайки се да заеме колкото се може по-малко място. В облечената си с ръкавица ръка държеше някаква фигурка, която беше стиснала така, все едно тя можеше да спаси живота ѝ. Лешниковите ѝ очи бяха отворени широко от шока, а крехкото ѝ тяло се тресеше толкова силно, че Нийл можеше да види как копирената ѝ блуза потрепва при всяка преминаваща тръпка.

Тръгна към нея, като оглеждаше кожата и облеклото ѝ за кървави петна. Не откри никакви.

Като запази гласа си спокоен, каза:

— Всичко вече приключи, но трябва да тръгваме.

Изглежда, че не го беше чула, затова освободи малката фигурка от пръстите ѝ и улови ръката ѝ.

Можеше да почувства студената ѝ кожа дори през ръкавицата, но много скоро щеше да я стопли. Само трябваше да я изведе от къщата и да я качи в камиона си, за да избегнат други неочаквани гости.

Той я дръпна напред и тя направи една несигурна крачка. Ясно беше, че все още е в шок, не че я винеше за това. Много неща се бяха случили тази вечер, и ако не я изведе от тук, още дяволски много щяха да се случат.

Вместо да се опита да я убеждава, той обви ръката си около тънката ѝ талия и я пренесе през труповете на сгатите. Докато я сложи на крака пред счупения прозорец, тя вече го удряше по ръката.

— Мога и сама.

Ако краката ѝ трепереха толкова силно, колкото и гласът ѝ, щеше да се претърколи надолу по аварийната стълба.

— Убеден съм, че можете, но навън е хлъзгаво. По-безопасно е да се държим един за друг.

Нийл огледа алеята под тях и не видя следи от други синистрин. Това беше много добре. Тръгнаха надолу по стълбите. Продължаваше да я държи здраво за ръката, в случай че изостане или се подхлъзне. Трябваше да изминат последните няколко стъпала малко по-бавно, но успяха да стигнат до алеята.

Помогна ѝ да прескочи купчина боклук и след това я поведе към камиона си. Докато вървяха, снегът скърцаше под краката им и се натрупваше върху косите им.

Вивиана се тресеше неистово и Нийл не знаеше дали това е заради шока или ѝ е студено. Свали якето си и го уви около раменете ѝ. Тя го хвана и стисна здраво около шията си.

— Благодаря ви.

— Няма защо.

Изчакаха първата пролука в трафика и забързано пресякоха улицата, без да обръщат внимание на клаксоните и гневните викове от колите. Нийл си наложи да върви по-бавно, за да не ги прегазят.

Фаровете на камиона му премигнаха, когато отключи вратите. Не си направи труда да я заведе откъм страната на пътника. Вместо това отвори вратата на шофьора, повдигна младата жена и я сложи на високата седалка, която се простираше от единия до другия край на кабината. След това се качи след нея и се настани така, че тя трябваше да се плъзне настрани, за да му направи място.

Моторът запали с дълбоко буботене. Нийл наду отоплението и се наведе, за да може да закопчае колана ѝ. След това се включи в идващия трафик, като предизвика надуването на още клаксони.

Както и да е, не беше в настроение да се държи като примерен шофьор. Имаше много по-важни неща, за които да се тревожи. Като например какво по дяволите ще прави с нея.

Очертанията на Сейнт Луис вече бяха далеч зад тях, когато съзнанието на Вивиана най-последно престана да бръмчи и започна отново да работи.

Беше атакувана от чудовища. Три чудовища. Господин Итън ги уби, за да я спаси.

Обърна глава едва-едва в опит да го погледне, без да изглежда, че иска да го направи. Никога не беше виждала някой да се движи така. Той беше хипнотизиращ. Брутална грация. Красива смърт.

Не беше казал и дума, откакто се бяха качили в камиона. Нямахте радио, което да запълва тишината, само шума от движещите се по настилката гуми и нейното прекалено учестено дишане.

Вивиана не знаеше какво да каже. „Благодаря“ изглеждаше малко не на място. В действителност, дори не беше сигурна дали трябва да му благодари. Според нея, той би могъл да е изпратил онези същества в дома ѝ, само за да може да я спаси и да я впечатли достатъчно, за да му даде устройството, което иска.

— Не би ли трябвало да се върнем? Да се обадим на полицията или на Контрол по животните?

— Не.

— Къде ме водите?

— На юг.

— Къде на юг?

— Не знам. Не съм мислил чак до там. Просто искам да сме в движение, за да може камионът да се затопли. Вие треперехте.

Все още трепереше, въпреки че не й беше толкова студено, колкото преди, благодарение на коженото му яке и възхитителната топлина, която се изливаше от климатика на камиона. Свали памучните си ръкавици и протегна ръце по-близо до таблото, за да се стоплят.

— Искате ли да хапнете нещо? — попита той.

Погледна го, за да провери дали не се шегува. Не се усмихваше.

— Сериозно ли? Почти не умряхме, а вие мислите за ядене.

Той само леко повдигна рамо.

— Все още сме живи. Трябва да пазим силите си.

— По-скоро бих искала да поговорим за онова, което се случи там.

Вината накара устните му да се стегнат.

— Допуснах грешка.

— Доведохте онези същества с вас?

Той й хвърли бърз, ужасен поглед.

— Не, по дяволите. Никога не бих го направил. Но мисля, че аз съм виновен, че ви намериха.

— Ще си направите ли труда да ми обясните?

Нийл поклати глава.

— Дълга история, но кратката версия е прекалено шокираща, за да се каже просто така.

— Аз съм силна жена, господин Итън. Мисля, че мога да я понеса.

— Нийл. Наричайте ме Нийл. И силна или не, не съм сигурен, че ви е нужен още един шок, толкова скоро след като бяхте нападната от сгат.

— Какво ще кажете да ме оставите сама да преценя дали мога или не да се справя с това. Уверявам ви, психическото ми състояние не

е чак толкова деликатно, колкото вероятно си мислите.

Той изръмжа в знак на несъгласие, докато отбиваше към един ресторант за бързо хранене, след което паркира.

— Ако е като всичко останало у вас, значи е.

Възмущението много бързо унищожи всички следи от страха, който изпитваше преди.

— Мисля, че трябва да слеза тук и да си повикам такси. Благодаря, че ме спасихте. Ще ме разберете, ако предпочета да не ви видя никога вече. — Последното не беше вярно. Би се радвала да го вижда колкото се може по-често. Той беше олицетворението на израза „наслада за очите“, но това не означаваше, че ще му се поддаде.

Вивиана разкопча колана си и се пресегна към дръжката на вратата.

Нийл реагира толкова бързо, че тя дори не успя да извика. Сграбчи я за хълбоците и я издърпа назад през кожената седалка, докато на практика не се оказа в скута му. Усети твърдостта на тялото му зад себе си, топлината на големите му ръце, която се просмукваше през полата ѝ.

Когато Нийл проговори, Вивиана можеше да почувства дъха му да гали върха на ухото ѝ.

— Ако си тръгнете, е много вероятно да не доживеете до изгрев-слънце.

Вътрешностите ѝ започнаха да треперят и тя не беше убедена дали причината за странната ѝ реакция е необикновеното предсказание или усещането за ръката му върху нея. Тази отекваща вибрация се върна, струейки през нея, изпълвайки корема ѝ, разпростирайки се така, че да запълни всички празни места.

— Не ставайте смешен — отвърна тя, а гласът ѝ трепереше толкова, колкото и тялото ѝ.

— Не съм. Онези сгат ви откриха веднъж. Може да го направят отново.

— Казахте, че вината е ваша. Ако съм с вас, това няма да се случи отново.

— Грешите.

Не беше сигурна, но ѝ се стори, че устните му се допряха до ухото ѝ за най-краткия, пърхашц допир. Тя потрепна, въпреки че не

беше убедена дали това беше провокирано от допира му или само от мисълта за това, че я докосва.

И в двата случая, нямаше да седи тук и да бъде понася грубостите му.

— Пуснете ме.

Бавно, той освободи ханша ѝ, като плъзна пръстите си по вълнената ѝ пола бавно, почти като милувка.

— Моля ви, не се опитвайте да бягате — каза той. Предупреждението прозвуча в гласа му отчетливо. — Не мога да позволя това да се случи.

Вивиана се сви на седалката, колкото може по-далече. Обърна се с лице към него, решена да наблюдава тези прекалено бързи негови ръце.

— Защо не?

— Има нуж... — Той прекъсна това, което бе започнал да казва и започна отначало. — Все още имаме да уреждаме въпроса с устройството. Не мога да се върна у дома без него. Животът на приятеля ми е заложен на карта.

Тя се взря продължително в него.

— Както и вашия, ако отново ме сграбчите така.

Лека усмивка заигра върху самонадеяните му устни, предизвиквайки у нея внезапен порив да се пресегне и да провери дали наистина са толкова меки, колкото изглеждат, или са толкова твърди, колкото и останалата част от него.

— Напълно честно.

Тя приглади полата си и прокара ръце по косата си, за да провери дали кокът ѝ не се е развалил при всичкото това вълнение.

— Нека да започнем с този ваш приятел. Как мислите, че ще му помогне моят артефакт?

— Може да се каже, че това е нещо като лечебно устройство. Приятелят ми страда от вид прогресивна парализа. Без устройството ще умре. Няма да позволя това да се случи.

— Ще престанете ли с тези неубедителни прикрити заплахи? Оживях след онези ужасни създания, със сигурност мога да преживея и това, което имате да ми предложите.

— Не забравяйте, че аз бях този, който ги уби.

Което я подсети...

— Мечът ви. Къде изчезна той?

Нийл се потупа отстрани.

— Тук е, просто не можете да го видите.

Вивиана изсумтя. Майка ѝ щеше да се намръщи неодобрително при звука, който беше издала. Тази мисъл я заля с вълна от тъга и самота. Майка ѝ ѝ липсваше — липсваха ѝ дори и нейните дразнещи черти.

Младата жена затвори очи, а нежеланите емоции ѝ причиниха болка. Сърцето ѝ беше преживяло много тази вечер и тя не можеше да намери сили да задържи всичко под контрол и в нормалното му състояние.

— Хей, какво има? — внимателно попита Нийл, секунда преди да постави ръката си върху нейната.

Парещо трептене си проправи път по ръката ѝ чак до сърцето. Разпръсна се като струйки топлина, които заличиха всички мисли за тъга и самота. За един сияещ миг Вивиана се почувства щастлива и защитена. Все едно това беше мястото, където принадлежеше.

Беше прекарала целия си живот отвън, надзъртаща вътре. Никога не е била като другите деца. Тъй като беше сирак, беше започнала живота си като отхвърлена — дете, което никой не желае. Майка ѝ я беше осиновила, преди в съзнанието ѝ да се бяха оформили каквито и да е спомени, но това изглежда не я беше спасило от знанието, че е различна.

Майка ѝ казваше, че е специална, но тя знаеше, че това е само евфемизъм за някой, който не се вписва.

— Добре съм — едва успя да каже тя.

— Не изглеждате добре. Изглеждате така, все едно току-що сте разбрали, че някой е убил котето ви.

Вивиана преглътна и се опита да събере мислите си.

Прекалено много вълнения за една нощ. Това е всичко. Започна да отдръпва ръката си, но хватката на Нийл се стегна леко, задържайки дланта ѝ в своята.

— Не още — каза той. — Не съм готов отново да започне да ме боли.

Тя премигна смутено.

— Какво?

— Да се върнем на устройството. Точно щяхте да ми кажете къде е, така че да можем да го вземем и да спасим приятеля ми Тор.

— Добър опит, но не чак толкова. Щяхте да ми показвате мечата си.

Беше сигурна, че е видяла преплетени лози, извиващи се по ръкохватката. Дори при бързината, с която се движеше, знаеше какво е видяла. И ако беше права, мечът му беше изработен от същия древен народ, както и безценната ѝ колекция.

Нийл повдигна едната си вежда.

— Искате да видите мечата ми?

— Да.

— Ако ви го покажа, ще ми кажете ли къде е устройството?

— Може би.

Широкият му гръден кош се повдигна от дълбока въздишка.

— Добре.

Бавно, толкова бавно, че тя можеше да почувства докосването му с всяко свое нервно окончание, той издърпа ръката си от нейната.

В секундата, в която кожата му престана да докосва нейната, цялото му тяло се напрегна. По челото му изби пот, а дишането му стана бързо и накъсано.

Почувства пристъп на безпокойството за него, което се прокрадна и разпростря толкова дълбоко, все едно го познаваше от години.

— Добре ли сте?

— Дайте ми минутка.

Направи го. Секундите отлитаха и бавно тялото му започна да се отпуска.

— По дяволите, всеки път става все по-зле — каза той, като дишаше тежко.

— Какво става по-зле?

Той поклати глава и я прикова с искрящите си очи.

— Това е част от онази дълга история. Достатъчно е да кажа, че когато ви докосвам, се чувствам наистина добре. Когато спра — не чак толкова.

Тя се чувстваше по същия начин. Отвори уста да му каже да продължава да я докосва, преди да осъзнае как щеше да прозвучи това.

Та тя дори не го познаваше! Със сигурност нямаше да му предложи да сложи ръцете си върху нея, независимо колко чудесна беше тази идея.

Той се раздвижи и мечът се оказа в ръката му, появи се сякаш от нищото.

— Как го направихте?

— Мечът е невидим, докато е прикрепен до тялото ми. Не позволява на местните да откачат.

— Но... как?

— Магия.

Магия. Думата се просмука в нея, размествайки парченцата на пъзела в ума ѝ. Това, което беше смущаващ факт, сега се превърна в една по-ясна картина. Ако магията беше истинска, ако магията съществуваше — а точно пред очите ѝ беше доказателството, че е точно така — тогава това обясняваше всичко. Всички истории, които беше прочела. Всички артефакти, които изглежда имаха някакво приложение, но никой не можеше да разбере точно какво. Всичко започваше да придобива смисъл.

Нийл положи дължината на острието на меча върху предмишницата си, като насочи ефеса към нея. Тя се наведе към него, запленена от силата, която излъчваше. Беше красиво, добре направено, истинско произведение на изкуството. Детайлите бяха невероятни. Преплетени лози, гравирани с такава прецизност, че можеше да види жилките на листата, опасващи меча. Част от детайлите върху ръкохватката бяха избледнели от употреба, което я накара да се замисли колко стара в действителност е тази вещ.

— Откъде го имате?

— Баща ми поръчал да го направят за мен, когато съм се родил.

Част от вълнението ѝ се изпари. Мъжът не можеше да е на повече от тридесет и пет години, което правеше меча красива реплика, но нищо повече.

— Да не би ковачът да го е правил по модел на някоя антика? Затова ли изглежда толкова износен?

— Изглежда така, защото наистина е износен.

— Нужни са десетилетия непрекъсната употреба, за да се постигне това.

— Да, така е.

— Какво?! Искате да кажете, че вие сте причината да е толкова износен? Не е възможно да сте го използвали повече от едно-две десетилетия.

— По-възрастен съм, отколкото изглеждам.

Начинът, по който го каза, я накара да замълчи за известно време. Не беше сигурна дали би трябвало да попита, но наистина трябваше да знае.

— На колко години сте?

— Определено сте много любопитна. Мисля, че трябва да престана да отговарям на въпросите ви, докато вие не започнете да отговаряте на моите.

— Единственото нещо, което изглежда, че искате да знаете, е, къде е артефактът.

— Вече започвате да разбирате.

— Ако ви кажа, какво ще получа в замяна?

— Колко искате?

— Парите не ме интересуват. Искам меча ви.

Нийл се разсмя силно.

— За нищо на света. Този меч, попаднал в грешните ръце, би могъл да бъде опасен.

— Той е опасен дори и в правилните ръце.

Спътникът ѝ бавно ѝ намигна.

— Радвам се, че сте го забелязали.

Нова тръпка премина през крайниците ѝ, но този път не беше предизвикана от докосването му. Всичко, което мъжът трябваше да направи, беше да ѝ намигне и тя се разтопи.

Нийл прибра меча в ножницата и той изчезна от погледа ѝ. Умираще си да вземе в ръце ножницата, за да разбере как го прави, но не мислеше, че ще оцени опипващите ѝ алчни, грабителски ръце, особено толкова близо до някои мъжки части.

Не че Вивиана мислеше точно за тези части. Просто знаеше, че са там. Нямахше да гледа, без значение колко много щеше да възбуди собственото си любопитство с тези мисли.

Очите ѝ се спуснаха надолу по торса му, като се възхищаваше на начина, по който блузата му обгръща мъжествените му форми. Почти се почувства неудобно, когато, докато зяпаше чатала му, гласът му

отново насочи вниманието ѝ към лицето му, където и трябваше да бъде.

— Видяхте нещо, което ви харесва? — попита той.

Вивиана прочисти гърлото си, като пренебрегна въпроса му.

— Така, след като не мога да получа меча ви, имате ли някакви други предмети, които биха ме заинтригували?

— Не знам. Какви неща колекционирате?

— Вещи от отдавна изчезнала група хора, наричани *Пазителите*.

Нийл застина и само очите му проблясваха в тъмното купе на камиона.

— Откъде сте чували за Пазителите?

— От книгите. Може да пробвате някой път.

— Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но в онези твои книги има поне една неточност. Тези хора не са отдавна изчезнали, скъпа.

При тези думи, тялото на Вивиана се скова.

— Какво знаете за тях?

— Много повече от теб, убеден съм в това. Все пак съм един от тях.

— Лъжец! — изстреля тя, преди да успее да се спре. Беше лесно да каже, че е един от тях, но при всичко, което знаеше, той явно беше проучил манията ѝ по Пазителите с цел да я спечели, за да може да получи от нея това, което искаше. Имаше само един начин да го провери. — От коя раса сте?

Веждите му се повдигнаха, показвайки възхищението му.

— Наистина си научила урока си.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Теронай — отвърна той, като размаха пръстена си пред лицето ѝ. — Помислих, че луцерията ме е издала.

Луцерия!? Думата се завъртя в ума ѝ и Вивиана позволи на звука да попие в паметта ѝ.

— Не си спомням някой да я е споменавал.

— Предполагам, че тогава не знаеш всичко, а?

— Знам, че има един сигурен начин, по който може да докажете, че това, което казвате, е истина.

— Какъв? Искаш да кажеш, че убитите сгат не са достатъчно доказателство? Какво ще кажеш за начина, по който се чувстваш,

когато се докосваме? Обзалагам се, че нито един човешки мъж не те е карал да се чувстваш така.

— Не чувствам нищо — излъга тя. Не можеше да си спомни да беше чела нещо за странното усещане при допир с Теронай, но това можеше да се дължи и на превода ѝ.

— Не? — предизвика я той. — Тогава няма да имаш нищо против отново да те докосна?

Да, моля. Много би ѝ харесало. Не че някога щеше да му го каже. На този мъж не му трябваша други оръжия срещу нея сега, когато споделяха един общ интерес. Наистина, беше казал, че е Пазител, но това би трябвало да е измислица. Всички те бяха мъртви. Нали така?

— Покажете ми живия белег — настоя тя.

Бавна, похотлива усмивка се разля върху лицето на Нийл.

— Ако искаш да сваля ризата си, скъпа, трябваше само да ме помолиш.

Като каза това, той издърпа ризата през глава, като оголи гръдния си кош. Вивиана се вторачи в него и забрави да диша.

Не само че приличаше на жива скулптура на мъжкото съвършенство, но Нийл също така казваше истината. Той беше Теронай. Огромното дърво, което обхващаше целия му гръден кош — от лявото рамо до под колана му — беше доказателство за това.

Детайлите бяха впечатляващи. Дори в сумрака на кабината на камиона, можеше да различи всяко отделно листо и клонче — кората беше толкова истинска, че изгаряше от желание да почувства текстурата ѝ под пръстите си. Докато го гледаше, дървото като че ли се разлюля от някакъв невидим вятър.

Вероятно беше оптическа илюзия, причинена от равномерното движение на ребрата му, докато дишаше.

Вивиана протегна ръка. Импулсът да докосне такова изключително произведение на изкуството, беше непреодолим. Положи леко пръсти върху изображението и едва когато почувства топлината на кожата му, си спомни, че това не е просто образ върху платно. Докосваше жив, дишащ мъж.

Под пръстите си, почувства как клоните се размърдаха и сякаш се протегнаха към допира ѝ. През него протече поток от енергия и погъделичка върховете на пръстите ѝ.

Нийл си пое дъх и го задържа.

— Бях прав. Ти си една от нашите.

— Една от вашите какво?

— Хора. Ти си теронай като мен.

Шокът накара погледа на Вивиана да се стрелне към очите му. Не се шегуваше. Тъмносините му очи се взираха спокойно в нейните и в тях нямаше дори и най-бегъл намек за усмивка.

Започна да отдръпва ръката си, но той постави дланта си върху нейната и я задържа на място. Топлата му кожа беше опъната върху здравите мускули. Можеше да почувства едва доловимата вибрация на пулса, който туптеше в гърдите му.

Дишането ѝ беше прекалено учестено, когато накрая си възвърна способността да говори.

— Не разбирам.

— Не си първата жена, която откриваме и която не знае, че е една от нас. Има и други като теб — жени, чийто бащи са от друг свят. Знам, че всичко това е много объркващо за теб, но ми вярвай, когато ти казвам, че ти, Вивиана Роуън, може би си единствената на този свят, която може да ме спаси.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нийл не можеше да повярва на очите си. Единствено хаотичният водовъртеж на цветовете в пръстена му подсказваше, че това не е пристъп на самозаблуда. Вивиана наистина можеше да го спаси.

Ако реши да го направи.

Младата жена отдръпна ръката, която той беше приковал към гърдите си, но Нийл все още не беше готов да престане да го докосва.

— Какво искате да кажете? — попита тя. — Какво ви е? Изглеждате ми напълно здрав.

— Какво знаете за живите белези?

— Четох, че са магически образи, поставяни върху мъжете при раждането им, с което ги маркират, че са теронай.

— Това донякъде е истина. Ние се раждаме с тях, въпреки че в началото дървото е само семенце, което расте и се разлиства, докато и ние растем.

— Как е възможно подобно нещо? Една татуировка не може да расте.

— Това не е татуировка. Това е жив белег, който е част от нас, подобно на луничките или родилните петна — като пръстеноподобния белег, който имаш ти.

Тя си пое дълбоко въздух, шокирана.

— Откъде знаете за това? Сигурна съм, че не сте го видели.

Фактът, че носеше женския знак на расата му, беше поредното доказателство, че е прав. Нийл се усмихна и се наведе напред.

— Къде е, скъпа? Искате ли да ми го покажете? Аз ви показвах моя.

Тя се покри с прекрасна руменина и изпъна рамене.

— Обяснявахте ми как точно се предполага да ви спася.

— Виждате ли колко е оголяло дървото ми?

Вивиана погледна надолу, но той знаеше какво вижда. Бяха му останали само няколко скъпоценни листа.

— Листата ги няма.

— Точно така. Когато падне и последното, душата ми ще започне да умира. Ще стана зъл и противен. Освен ако преди това не се самоубия, което възнамерявах да направя, точно преди да ви срещна. Можете да ме спасите от тази съдба.

За негово успокоение, тя не изглеждаше ужасена от това колко много се нуждае от нея, а само любопитна.

— Как?

— В тялото ми има събрана енергия, енергия, която не мога да използвам. Събирам я, откакто бях момче, пазейки я за жената, която би могла да я използва. Вие сте тази жена, Вивиана.

Тя издаде още едно неприлично сумтене — единственият, неподобаващ на една дама звук, който той беше чул да издава през цялата вечер. Дори виковете ѝ, породени от страха, бяха добродетелни и благовъзпитани.

— Не, не съм.

Той притисна ръката си малко по-силно върху нейната, като изпрати няколко искри енергия от гърдите си към кожата ѝ.

— Ако не бяхте, нямаше да чувствате това. — Той поднесе дланта ѝ към устните си и я целуна.

Още искри прехвърчаха от устните му и нетърпеливо прескочиха към нея, все едно с години бяха чакали да направят това.

— Това не може да се случва.

— Защо не? Казахте, че сте ни изучавали. Трябва да знаете всичко за това.

— В нито една от моите книги не пише... за това. Идва ми в повече. Трябва ми време да помисля.

Пристъп на разочарование обзе Нийл, но той беше силен. Можеше да го понесе. Някои неща просто не можеха да станат насила. Да убеди една жена да му посвети остатъка от живота си определено беше едно от тях.

— Добре. Отказвам се, но не и от устройството. Необходимо ми е. Тор се нуждае от него. Не приемам не за отговор.

Тя кимна разтреперана.

— Хубаво. Ясно ми е, че има много неща, които не знам. Ако обещаете да ме вземете с вас и да отговорите на въпросите ми, ще ви заведа при артефакта.

— Договорихме се.

Нийл спря колата пред къщата на пенсионирания професор Рейнолдс — мъжът, който притежаваше лечебния уред.

— Всички светлини са загасени — каза Вивиана. — Не ми е приятно да го будя.

Деликатните ѝ пръсти бяха вплетени в неговите и въпреки че това му пречеше да шофира, Нийл не искаше да ги пусне. Беше свободен от болката вече почти от час, а това беше достатъчно да го накара да се почувства еуфорично.

— Убеден съм, че няма да има нищо против, като имаме предвид, че става въпрос за спешен случай.

— Искам да му разкажа за теб. Той обича тези артефакти колкото и аз. Затова му заех дисковете.

— Може би някой друг път. Не съм сигурен, че бих издържал още един поток от научни въпроси тази вечер. Ще пресипна.

Истината беше, че нямаше нищо против непрестанните ѝ въпроси. Фактът, че се интересува от него и хората му щеше да направи преминаването ѝ в свята им много по-лесно.

Знаеше колко трудно беше за Хелън да загърби човешкото си възпитание. Надяваше се, че средата, в която беше израснала Вивиана, щеше да направи прехода по-лесен.

Наистина искаше всичко с нея да се случи лесно. Мисълта за нейното страдание го накара да поиска да удря с голи юмруци по нещо. Това не беше добре за внимателно поддържания му самоконтрол.

Нийл продължаваше да държи ръката ѝ в своята, докато скочи от камиона. Тя бързо се премести до ръба на седалката и спря. Лешниковите ѝ очи бяха потъмнели от тревога, докато се взира в него в продължение на един дълъг момент.

— Какво правя аз?

— Помагаш на мъж в беда?

Тя погледна хванатите им ръце.

— Не мога да престана да те докосвам. Приличам на някое хлапе, което е хлътнало, а дори не те познавам. Това изобщо не съм аз.

Беше започнала да се притеснява, позволявайки на объркването си и въпросите да потънат в умната ѝ глава.

— Не? Каква си тогава?

— Бавна. Методична. Премисляща нещата. Не скачам посред нощ в камиони с непознати мъже и не ги държа за ръка.

— Аз съм ти първият тогава — подразни я той.

Тя се усмихна.

— Изплашена съм, Нийл. Всичко това ме плаши много повече, отколкото онези чудовища биха могли. Казваш ми, че целият ми живот е бил една лъжа. Че аз дори не съм човек.

— Нищо от живота ти не е лъжа. Ти просто не си знаела произхода си, това е всичко.

— Мислиш, че ще ти спася живота?

— Няма да се преструвам, че не го желая. Не искам да умра. Искам да продължавам да се бия. Честно казано, никога не съм си мислил, че ще те открия навреме, но сега, когато те намерих...

— Искаш да ме задържиш.

— Ще го караме бавно — обеща той. — Все още имам време. Няма да те карам да правиш насила нещо, което не искаш.

— Животът ми, такъв, какъвто го познавам, приключи, нали?

Той прокара пръст по бузата ѝ, наслаждавайки се на мекотата на кожата ѝ. Беше толкова красива. Толкова изящно недосегаема. Нямаше работа с жена като нея, дори и ако луцерията му мислеше по друг начин.

— Предпочитам да мисля за това като за началото на нов живот за теб — заобиколена от хората, за които си чела от години. Това ще е твоят шанс да ни изучаваш по начин, по който никой друг не го е правил. Отвътре.

— Дърпаш всички правилни струни, за да получиш съдействието ми, така ли?

— Скъпа, ако някога имам щастието да дърпам струните ти, няма да се питаш защо го правя, а просто ще го знаеш.

Възхитителна розовина се надигна от яката на благочестивата ѝ блуза, карайки Нийл да се чуди колко ли надолу е достигнала. Можеше да измисли много по-приятни начини за прекарване на вечерта с нея от това, да се появи непоканен в дома на някакъв досаден професор.

Щеше да я освободи от всичките тези целомъдрени дрехи и да получи колкото се може повече контакт кожа до кожа.

Танцът на искрите между тях — усещането за миниатюрните следи от енергията му, проникваща в нея — щеше да е достатъчен, за

да подпалят чаршафите. И въпреки че не се очакваше да желае жена като Вивиана, луцерията смяташе, че двамата ще се чувстват добре заедно.

Кой беше той, че да спори с вековното доказателство, че системата работи? Ако луцерията искаше да я има, щеше да му бъде приятно да убеди Вивиана да последват традицията, а част от това беше да я накара да мисли в правилната посока.

Той сложи ръка отзад на врата ѝ и я придърпа към себе си. Вивиана прие поканата и намали разстоянието помежду им. Плъзна се напред по седалката, което накара полата ѝ да се набере нагоре по бедрата ѝ.

Нийл се приближи още, като се настани между коленете ѝ, за да е толкова близо колкото му беше необходимо.

Очите ѝ се плъзнаха по устните му и в този момент разбра, че е негова. Усецането за победа се надигна в него, карайки го да се чувства по-силен, по-могъщ. Самата мисъл за тази жена, която искаше да го целуне, му беше достатъчна, за да го накара да се почувства окрилен. Започвайте битката. Нека дузина атакуващи синистрин да се нахвърлят върху него, ще ги избие всичките. Нито един от тях няма да се приближи до неговата дама.

Нисък предупредителен звук се надигна в гърдите му и нямаше нещо, което би могъл да направи, за да го спре. Почувства, че Вивиана настръхна леко под ръката му, но беше прекалено късно да се колебае. Притисна устни към нейните, като се стараяше да не насилва нещата. Без разтворени устни. Без език.

Само допира на устните ѝ до неговите. Това изобщо не беше достатъчно. Искаше още. Желанието заля тялото му, събра се във вътрешностите му и накара крайниците му да треперят.

Луцерията му полудя, затрептя върху кожата му, все едно празнува контакта им. Неволно, пръстите му се увиха около шията ѝ, като леко галеха тила ѝ. Искаше да я вкуси там, да я целува, смуче, хапе, докато я взема отзад.

Пенисът му пулсираше и набъбваше, а нуждата да разтвори широко краката ѝ и да се отърка в нея бързо вземаше превес над рационалното му мислене. Плъзна ръка нагоре по бедрото ѝ, чувствайки копринената мекота на чорапите ѝ, а след това още по-

голямата мекота на голата ѝ кожа. Дантелени чорапи. Лошо момиче под цялото това благочестие и благоприличие.

Самата мисъл го накара да изгуби контрол.

Нийл отвори уста, за да задълбочи целувката им, но тя го изпревари. Езикът ѝ танцуваше по устните му, заиграваше се с неговия, като караше кръвта му да се сгорещява. Улови ризата му в юмруците си и го придърпа по-близо, а всичко, за което той успяваше да мисли, беше, че не е трябвало да я облича отново. Би дал всичко да почувства пак дланите ѝ върху голите си гърди — да почувства как белегът му изпуска искри, за да се свърже с нея.

Тя се плъзна към края на седалката, разтваряйки краката, за да направи достатъчно място за тялото му. Впитите ѝ през ризата му нокти бяха сладко мъчение, но не толкова хубаво, както енергичните леки ухапвания от зъбите ѝ по долната му устна.

Нежен, женствен стон изпълни пространството помежду им. Около тях се завъртя студен полъх.

Трябваше да я пази на топло, да покрие тялото ѝ със своето. Не че би имал нещо против. Щеше да бъде нейното живо одеяло всеки ден от седмицата и щеше да се счита за невероятен късметлия.

Нийл положи ръката си върху гърдата ѝ и почувства хлъзгавата копринена материя да се затопля между тях. Зърното ѝ се втвърди в дланта му, въпреки че проклетите пластове плат, не му позволяваха да го почувства така, както му се искаше. Чудеше се дали зърната ѝ щяха да се втвърдят по същия начин и в устата му.

Имаше само един начин да разбере.

Откъм гърба му долетя звук от пропукващ се лед. Инстинктите му, така дълбоко вкоренени сякаш бяха част от него, се надигнаха и закрепяха предупредително.

Нийл се откъсна от Вивиана, като едновременно с това изтегли меч си. Върху главата му сякаш се изсипа цял камион с агония и изтръгна болезнен вик от гърлото му. Бореше се с необходимостта да се присвие на две, докато стискаше зъби да остане прав. Върхът на меч му потрепна.

— Какво има — попита Вивиана, със сподавен от внезапния страх глас.

— Чух нещо.

Бавно, болката отшумя, докато вече не изцеждаше силите му. Все още пулсираше в него, но беше на ниво, което само го дразнеше.

Претърси околността, като изпращаше малки количества енергия към очите си, за да може да вижда в тъмнината.

Нищо. Никакво движение, никакви искрящи очи, нищо, освен белия пейзаж и приглушената тишина на снеговалежа.

— Предполагам, че някой клон се е счупил от вятъра — каза той. Инстинктите му обикновено не бяха толкова притъпени, но допреди няколко секунди беше повече от леко разсеян. — Трябва да влезем вътре.

Където би могъл да я защити по-добре, ако се случи нещо непредвидено. Обърна се точно навреме, за да види, че Вивиана придърпва полата си надолу, позволявайки му само мимолетен поглед към черните копринени чорапи върху бледата, гладка кожа.

Устните ѝ бяха зачервени, а няколко кичура коса се бяха освободили от старомодния ѝ кок. Можеше да види забързания ѝ пулс, отразен от плата, покриващ гърдите ѝ. Зърната ѝ все още бяха твърди, което накара устата на Нийл да се напълни със слюнка.

Обеща си, че ще се върнат там, където устата ѝ е върху неговата, а той може да усеща влажната ѝ топлина срещу слабините си. Ще се върнат към този момент, и когато го направят, няма да спре, докато тя не лежи под него разгорещена и заситена.

Може би нямаше да спре дори и тогава.

За жалост, работата беше на първо място. Веднъж да вземат устройството, щеше да я заведе в Дейбър, където ще бъде с нея. Без да бърза. Определено искаше да прекара времето си с прекрасната Вивиана Роуън без да бърза. В това нямаше съмнение.

Като внимаваше да не докосва кожата ѝ, той закопча якето си около нея, за да ѝ е топло. Дрехата беше прекалено голяма и ръкавите падаха чак до дланите ѝ, но щеше да свърши работа, докато ѝ намерят нещо по мярка. И ако на пътя им се появят някакви демони, подсилената с магия кожа, щеше да я защити поне малко. След като Вивиана беше опакована и затоплена, Нийл насочи вниманието си към предстоящата задача.

Професор Рейнолдс живееше в стара фермерска къща в провинцията. Съседите му, които живееха на разстояние, от което да могат да виждат домовете си, бяха много малко. Кръгли бали сено бяха разпръснати върху земята около нея, вече покрити от натрупващия се сняг. Всичко беше бяло и чисто, дори и тротоарът, който водеше до входната врата на професора.

Нийл помогна на Вивиана да прекоси хлъзгавите плочки на високите си токчета. Тя натисна звънеца. Нийл погледна към къщата, но нито една лампа не светна.

— Вероятно спи дълбоко.

Спътницата му позвъни отново. И отново. Лошо предчувствие започна да се прокрадва по гръбнака на Нийл.

— Може ли да е извън града?

— По-рано днес говорих с него. Не спомена нищо подобно.

Нийл посегна към дръжката на вратата. Тя се завъртя без проблем.

— Отключено е.

— Наоколо няма нужда от ключалки. На професора му харесва, защото е тихо и може да работи, без да бъде прекъсван.

Къщата беше тъмна. Нийл влезе вътре, като извади меча си. За всеки случай.

— Стой зад мен.

Противната миризма на отходни води изпълни въздуха, а под нея се усещаше застоялата миризма на животно. Синистрин.

Били са тук.

В антрето, от лявата му страна, имаше стълби, които водеха нагоре, както и три врати.

— Кабинетът му е вдясно — прошепна Вивиана. Можеше да долови страха в гласа ѝ, тревогата. Колкото и да му се искаше да я успокои, сега не му беше времето.

Нийл надникна през вратата, която беше посочила. Заради снега отвън беше станало по-светло и част от тази светлина струеше през прозорец, намиращ се зад огромно бюро. Един човек се беше отпуснал върху него и лежеше под странен ъгъл.

Нийл се надяваше, че мъжът просто е заспал, но се съмняваше, че ще имат такъв късмет.

Пристъпи през вратата и постави Вивиана с гръб до стената. Докато се придвижваше, неволно ѝ даде възможност да види професора. Тя ахна изплашено и тръгна към него. Нийл я сграбчи за ръката и я бутна назад.

— Стой тук. Аз ще го проверя.

— Нещо не е наред с него, нали?

Мъжът не ѝ отговори. Промъкна се напред, като продължаваше да държи очите си отворени за каквито и да е признаци за движение. Част от синистрините бяха малки, а Нийл не искаше никой от тях да се доближава до Вивиана.

Студен полъх се уви около краката му, и когато пристъпи напред, успя да забележи, че прозорецът е счупен, оставяйки зееща, кървава дупка. Можеше да види, че долната част от тялото на професора липсва. Горната лежеше върху бюрото, а кръвта се отцеждаше върху кожения офис стол.

— О, Господи — промълви Вивиана. Стоеше точно до него и гледаше ужасено останките на своя приятел.

— Нищо не можеш да направиш за него. Трябва да вземем устройството и да тръгваме. — *Преди синистрин да открият и тях.* — Къде би могъл да го държи?

Очите ѝ се пълнеха със сълзи, а жилите на врата ѝ се напрегнаха, докато се опитваше да не се разплаче.

— Трябва да се обадим на полицията. Да намерим човека, който го е направил.

— Не го е направил човек, а демон, като онези, които дойдоха за теб тази вечер. Ако се обадим на полицията, е много вероятно те също да бъдат убити. Трябва да се съсредоточим.

Тя гледаше втренчено тялото. Очите ѝ бяха широко отворени, а брадичката ѝ трепереше.

Нийл застана така, че да скрие гледката към мъртвия ѝ приятел. Улови лицето ѝ с ръце и го повдигна, за да го погледне. Кожата ѝ беше толкова мека и топла под пръстите му. Почувства слаби искрици енергия да прескачат към нея, които караха дланите му да горят.

— Съжалявам, скъпа. Бих желал да бяхме дошли по-рано.

— Той беше мил старец. Защо някой би направил това?

Добър въпрос. Очевидно кръвта на професора не беше от древната или демоните щяха да вземат цялото тяло, а не да оставят

цяла локва неизползвана кръв на пода. Синистрин се хранеха от малките остатъци древна кръв, която течеше в някои определени човеци. Използваха я, за да поддържат магията си, но този мъж не е бил убит за това, което оставяше само една причина.

— Имал е нещо, което са искали.

— Артефактът, който проучваше заради мен?

Нийл осъзна, че мисълта, че тя е била причината за смъртта на приятеля ѝ, би я съсипала.

— Не можем да сме сигурни. Това, което знам, е, че трябва да го намерим.

Тя подсмръкна, кимна и затвори очи. Мъжът почувства най-странното усещане да вибрира във въздуха между тях. Все едно Вивиана издърпваше онези искрици енергия, които тялото му пазеше — все едно те бяха метални стружки, а тя — магнит.

Минута по-късно, усещането утихна и тя отвори очи.

— В кутията имаше два диска. Единият от тях все още е тук, наблизо. Другият... — Тя поклати глава. — Прекалено е далеч, за да го почувствам.

— Да го почувстваш?

Погледът ѝ се насочи към пода, все едно се срамуваше.

— Не знам как става, но мога да почувствам определени артефакти, когато са наблизо. Онези дискове бяха такива.

Новината остави Нийл като замаян. Всяка жена теронай притежаваше някакво специално умение, но ако това на Вивиана беше да открива артефактите на Пазителите, тя щеше да е безценна за тях.

При положение че се съгласи да стане част от техния свят.

Не можеше да забрави, че други жени като нея се бяха изплашили и отдръпнали при мисълта, че трябва да оставят човешкия свят зад себе си. Вивиана беше преживяла много тази вечер. Не можеше да я насилва, без значение колко силно го изгаряше нуждата да го направи.

Точно сега, когато я докосваше по този начин и болката я нямаше, му беше лесно да е търпелив. Но веднага щом се наложи да я пусне и планината от смазваща болка се върне, търпението му ще бъде много по-оскъдно.

Не можеше да я накара насила да приеме луцерията. Изборът трябваше да бъде неин, а докато се бавеха в тази стая с тялото на

мъртвия ѝ приятел, нямаше начин да я убеди да вземе правилното решение.

— Не искам да гледаш — каза ѝ той. Трябваше да премести тялото и не искаше тя да види нещо, което ще я разстрои.

Вивиана кимна сковано и се обърна, като се изкопчи от хватката му. Нийл напрегна мускулите си, като се подготви за агонията, която знаеше, че е на разстояние само един удар на сърцето.

Опитваше се да се подготви за това, но никога нямаше да бъде готов за изпепеляващата болка, която се изсипа върху него и изкара въздуха от дробовете му. Висок, задавен звук изсвистя през стиснатите му зъби и Нийл се олюля в хватката на агонията, безпомощен да ѝ попречи да не го разкъса.

Дълги мигове по-късно, стоеше потен и треперещ, но поне зрението му се възвръщаше. Ако нещо се беше случило в този момент на беззащитност — ако синистрин бяха атакували — нямаше да може да направи абсолютно нищо, за да ги спре. Нямаше да бъде в състояние да защити Вивиана!

И тази мисъл, беше това, което го накара да промени мнението си по отношение на търпението. Трябваше да я убеди да вземе луцерията му и да прекрати болката му. Тази вечер. Това беше единственият начин, по който можеше да подсигури безопасността ѝ.

Но не тук. Не в тази къща. Не можеше да ѝ причини това.

Нийл бързо претърси бюрото на професора за диска. Когато не го откри, претърси джобовете му, и там, дълбоко в джоба на пуловера му, лежеше студен, метален диск, голям колкото длан. Той го пхна го в джоба на дънките си и свали останките на мъжа на пода. Грабна едно плетено одеяло от намиращото се наблизо кресло с падаща облегалка и покри тялото с него.

— Време е да тръгваме — каза той, като сграбчи предмишницата на Вивиана с чистата си ръка, докато излизаше от стаята.

— Намери ли нещо?

— Да. — Мушна се в банята, която откри надолу по коридора и отми кръвта, но не запали осветлението, за да не вижда мръсотията. — Каза, че можеш да усещаш тези предмети?

— Ако са наблизо.

Докато я държеше здраво за ръката, за да не се подхлъзне, той забързано я изведе от къщата.

— Колко близо?

— Обикновено мога да кажа кога някой от тях се появява в града.

Трябваше да открие втория диск. От малкото, което му беше казала Джилда, не мислеше, че устройството би могло да лекува без двете си половини, а на Тор не му оставаше много време.

— Имаш ли някакво усещане в коя посока може да са отнесли втория диск?

— Не знам. Трябва да се концентрирам — отвърна Вивиана.

— Разбрах.

Качиха се в камиона, той запали мотора и се изтегли обратно по чакълестата алея.

— Къде отиваме?

— Искам само моторът да загрее, за да можем да се стоплим — излъга той. Истината беше, че не искаше някой любопитен съсед да види камиона му и да докладва на полицията, когато накрая открият тялото на професора. Ако имаха късмет, снегът щеше да прикрие следите от гумите преди някой друг да разбере за смъртта на учения.

Нийл кара няколко мили и отби пред входа на някаква ферма. Покрита със сняг верига препречваше пътя му, но това място беше толкова добро за спиране, колкото всяко друго. Беше красиво и открито, което му даваше идеална видимост, ако някое чудовище тръгне към тях.

— Добре. Направи каквото трябва — каза той.

Тялото ѝ се скова върху седалката и мъжът можеше да види следите от вадичките, в които се бяха стичали горестните ѝ сълзи.

Нийл искаше да я придърпа в прегръдките си и да ѝ предложи някаква утеха, но не смееше. Все още се чувстваше изтощен от предишния път, когато престана да докосва голата ѝ кожа, и не знаеше колко още от това мъчение би могъл да понесе. Ако накрая болката го убие, тя ще остане беззащитна.

Вивиана затвори очи, при което потекоха още сълзи. Плачът ѝ едва не разби сърцето му, но нямаше нищо, което да може да направи, за да върне приятеля ѝ. Нямаше дори никаква скапана салфетка, която да ѝ даде. Единственото, което можеше да ѝ предложи, беше здрава ръка, която да държи меча и собствената му отчаяна необходимост тя да го спаси. Това го превръщаше в долно копеле, но нямаше кой знае какво да стори по въпроса.

Няколко секунди по-късно, тя изпусна обезсърчена въздишка.

— Не мога да го почувствам. Прекалено е далеч. Съжалявам.

Очите ѝ отново започнаха да се пълнят със сълзи и Нийл не можеше повече да понесе това. Приплъзна се по седалката и я взе в ръцете си. Тя облегна глава на рамото му, потъвайки в него. Пръстите ѝ се впиха в ризата му и той можеше да почувства как тялото ѝ потреперва от насъбралата се мъка.

— Всичко е наред, скъпа. Не се тревожи. Ще измислим нещо.

— Аз го убих. Аз му дадох този артефакт и той му причини всичко онова.

— Не знаем дали се е случило точно това.

— Не ме покровителствай. Точно това се е случило. А сега дори не мога да открия артефакта, който са откраднали.

Нийл се поколеба за момент, преди да вземе решение. Със сигурност, тя знаеше малко за неговия свят и за това коя е в действителност. И не, определено не знаеше какво щеше да поиска той от нея да направи и какво би ѝ коствало подобно нещо. Но това, което знаеше беше, че луцерията смята, че двамата си принадлежат и след като беше видял щастливите бракове на своите братя Теронай, нямаше да оспорва подаръка, който му се предлагаше. Щеше да го сграбчи с двете си ръце и да го държи толкова здраво, колкото можеше.

Вивиана беше определена да бъде негова и той щеше да направи така, че това да се случи.

— Мога да помогна за това — предложи ѝ той. — Познавам жени като теб, които притежават сили и знам как могат да се увеличат. Да станат по-силни.

Тя се отдръпна толкова, колкото да го погледне в очите.

— Как?

И това беше трудната част. Той изрови бръмчащата луцерия изпод ризата си, за да ѝ я покаже.

— Всичко, което трябва да направиш, е да носиш моята луцерия.

ПЕТА ГЛАВА

Вивиана се чувстваше потисната от загубата на своя приятел, но дори и със замъгленото си от скръбта съзнание, разбираше, че Нийл крие нещо от нея.

— Магическа е, нали? Като дисковете?

Той кимна, а тъмните му очи искряха с надежда.

— Как действа?

— Луцерията е две части, които представляват едно цяло. Всеки от нас носи една от тях. Тя ще ни свърже и ще ти позволи да стигнеш до енергията вътре в мен. Можеш да използваш тази енергия, за да захраниш своето умение, което ще се усили.

— Мислиш, че ако нося тази огърлица, ще мога да усетя къде са занесли втория диск?

— Да.

Този артефакт беше причинил достатъчно болка и страдание. Трябваше да го открие и да го прибере някъде, където никой никога няма да бъде наранен.

Протегна ръка.

— Дай ми я.

— Не става по този начин. Трябва сама да я вземеш от мен.

Ръката на Вивиана трепереше, когато посегна към флуоресцентната лента. Завихрящите се в нея земни тонове ставаха все по-наситени, колкото повече се приближаваше ръката ѝ. От всички артефакти на Пазителите, които беше виждала през годините, този беше най-интригуващ. Все едно беше... жив. Почти можеше да почувства някакъв вид интелигентност, която го управлява отвътре.

Плъзна единия си пръст под луцерията, като се наслаждаваше на приятната ѝ топлина и изящна изработка. Струйка бронзов дим се издигна като спирала от пръста ѝ и огърлицата като че ли се затопли. Усещането за нея върху кожата ѝ щеше да бъде толкова приятно и щеше да изглежда толкова добре около врата ѝ.

Колието се отвори само и се плъзна надолу под ризата на Нийл. Той го извади и хвана двата му края в грубите си пръсти.

— Сигурна ли си? — попита.

Вивиана кимна. Искаше да разбере какво е усещането да носиш нещо толкова красиво и мистериозно, пък било то и за съвсем кратко време.

Нийл протегна ръце да го сложи на врата ѝ и тя чу почти неуловимо щракване, когато двата края се заключиха.

Той се облегна назад, а очите му бяха съсредоточени върху огърлицата. Гласът му премина в благоговееен шепот.

— Не можеш да си представиш колко дълго чакам този момент. Не искам да объркам нещо или да те изплаша.

— Защо да ме изплашиш?

— Сега ще се порежа леко и ще ти дам своето обещание.

Заля я вълна от смущение, докато го наблюдаваше да сваля ризата си.

— Ще се порежеш? Защо?

— Това е единственият начин да завършим процеса на свързването ни. — Издърпа меча от ножницата му, което отново го направи видим.

Той направи плитък разрез над сърцето си с върха на острието.

— Моят живот за твоя — каза той, след което взе капка кръв на върха на пръстта си и я притисна към огърлицата. — Трябва да ми дадеш своето обещание, за да завърши процесът.

— Не разбирам.

— Знам. Притискам те. Не исках, но изглежда не мога да се спра — каза той. — Просто следвай инстинктите си.

Обещание? Нямахше представа какво точно искаше да му обещае, но можеше да усети как я обгражда магията на това, което правеха. Със сипещия се отвън сняг, в неговите действия имаше някакъв вид успокояващо благоговение, присъщо на древните ритуали. Наистина не искаше да развали всичко това.

— Обещавам да ти помогна да намериш артефакта и да го прибереш някъде на сигурно място, така че никой друг да не бъде наранен.

Видя как вълна от разочарование премина през лицето на Нийл секунда преди накитът около врата ѝ да се свие така, че да прилегне

по-плътно до кожата ѝ. Зрението ѝ се замъгли докато кабината на камиона изчезна и тя се озова някъде другаде. Гледаше от високо към някаква долина. Беше тъмно — тъмнина, която може да се види само много далече от осветлението на големите градове. Сгушена долу, се виждаше стара дървена къща. Беше малка, едностайна постройка с пушек, който излизаше на талази през комина. Нямаше охранително осветление, пропанови резервоари или превозни средства. Приличаше на сцена от отдавна отминали времена, въпреки че Вивиана не можеше да си представи как беше възможно това.

Няколко метра встрани, малка плевня се беше сгушила срещу бушуващия вятър. Тревата в прерията беше кафява, а дърветата голи. Можеше да почувства мириса на пролет във вятъра, но тя все още не беше поела владичеството си над земята.

Мъж на кон стоеше на противоположния хълм и се открояваше на фона на звездното нощно небе. Мечът в ръката му отразяваше лунната светлина, докато той стоеше там неподвижен и безмълвен. Конят под него потрепери, все едно беше усетил някаква опасност. Вивиана нямаше представа какво прави мъжът там в студа, когато недалече имаше колиба, в която щеше да е в безопасност и да му е уютно.

Тя отвори уста да му извика да се прибере вътре, но от нея не излезе нито звук. Където и да се намираше, беше безтелесна. Просто присъствие, което се рее в нощното небе.

Мъжът обърна глава и лунната светлина освети чертите му.

Нийл! Мъжът, който стоеше, в каквото приличаше на сцена от отдавна отминали времена, беше същият, който седеше в камиона до нея.

Вивиана отчаяно се опитваше да разбере какво става, но подобно на сън, в случващото се не можеше да открие логика.

От върха на хълма, от дясната ѝ страна, видя няколко ниски сенки да се промъкват напред. Зловещ вой разцепи мрака; в сравнение с него дори вятърът изглеждаше тих. Конят пристъпи нервно на място, миг преди Нийл да го пришпори напред.

Сенките се надигнаха, обединявайки се във формата на онези същества, които я бяха атакували по-рано тази вечер. Нийл ги нападна. Първият сгат подскочи във въздуха, като се насочи към гърлото му, но

преди да го достигне, острието на меча се вряза в него и чудовището прелетя покрай ездача, разрязано на две.

Още два сгата атакуваха, но Нийл разряза всеки един от тях със същата безапелационна ефективност. Нито веднъж не направи нещо показно. Всяко движение беше плавно и спокойно, без загуба на излишна енергия. Смъртоносната му грация зашемети Вивиана, въпреки че я беше виждала и преди.

Нийл изчисти острието на меча си в изсъхналата трева, отново се качи на коня си и препусна надалеч.

Долу, в долината, вратата на колибата се отвори. Една стара, прегърбена жена застана на прага за момент, загледана объркано в тъмнината. Тя така и не видя Нийл, нито опасността, която беше предотвратил.

Зрението на Вивиана отново затрептя, когато пред него се появи още една битка. След това още една и още една.

Във всяка от тях, тя забелязваше знаците от различни епохи, различни времена и места — в нито едно от тях Нийл не беше достатъчно стар, за да е живял тогава и въпреки това беше там. Биеше се с мрачни, ужасяващи чудовища заради хора, които дори не осъзнаваха, че той съществува. Нито веднъж не поиска благодарност или делата му да бъдат оценени; просто си тръгваше, когато работата биваше свършена.

Когато вътрешността на камиона се върна на фокус пред очите ѝ, Вивиана беше изтощена. Имаше усещането, че беше отсъствала с години и току-що се беше завърнала обратно у дома.

Нийл я гледаше втренчено с най-странния израз върху лицето си. Върху него беше изписано едновременно състрадание и гордост, и тя се чудеше дали беше разстроен от онова, което беше видяла.

— Какво беше това? — попита тя.

— Луцерията ни показва моменти от живота на всеки от нас — неща, които мисли, че трябва да знаем, за да ни помогне да се сближим и да ускорим процеса на свързване.

— Какъв процес на свързване? Не си ми казвал нищо за него досега.

— Това е начинът, по който се свързваме. Начинът, по който стигаш до моята енергия. Луцерията прави тази връзка възможна, но

количеството енергия, която може да премине между нас е пряко свързана с това колко си вярваме един на друг.

— И онези видения от битките ти с чудовищата бяха предназначени да ме накарат да ти повярвам?

— И получи ли се?

По някакъв странен начин, имаше ефект, да; но не повече от когато го видя да се бие за живота й по-рано тази вечер. Имаше нещо друго, което я привличаше — онази част, където изглеждаше, че беше посетил други времена.

— Мисля, че те видях в много, много стари времена.

— Така е.

— Как? Вашата магия позволява ли ви да пътувате във времето?

— Не. Живял съм прекалено дълго време. — Усмихна се и накара вътрешностите й да се разтреперят в отговор. — Точно както и артефактите, които обичаш да събираш.

— Колко дълго?

— Изгубил съм бройката. Четиристотин и петдесет и нещо години, предполагам.

— Предполагаш?

Той сви рамене, като привлече вниманието й към голото си рамо. Дори това леко движение караше възхитителните му мускули да потрепват под кожата.

— След известно време престава да има значение, въпреки че бих могъл да започна да ги броя отново, ако отношенията между нас се развият така, както се надявам.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не е необходимо вече да си сама. Не трябва да се чувстваш така, като че ли не си на мястото си. Ти си една от нас.

Вътрешностите на Вивиан се смразиха от безпокойство.

— Какво видя?

— Теб. Сама. Целия ти живот. Винаги си се делила от другите хора, защото си знаела, че не си като тях.

Унижението скова гръбнака й.

— Нямах право да надничаш в миналия ми живот по този начин.

— Съжалявам, скъпа. Така действа луцерията. Трябва да направиш същото като мен.

— Не ми харесва.

Нийл взе ръката ѝ и я постави върху голите си гърди. Кожата му беше топла и стегната. Поток искрици се вля в нея и я накара да се почувства замаяна.

— Това ти харесва — каза той напълно уверено. — А на мен ми харесва вече да не ме боли. Благодаря ти.

— Не свиквай с това. Ако тази луцерия ти позволява да надничаш в личния ми живот, ще я махна.

— Не и преди да намерим устройството. Обеща ми. Освен това се надявам дотогава да промениш мнението си.

— За какво?

— За това да я свалиш. — Той се наведе напред, а върху устните му се появи похотлива усмивка. — Ако нещата се развият така, както искам, никога няма да я свалиш.

Шокът мина през нея, като я разтърси и я остави безмълвна за момент, докато се опитваше да осъзнае думите му.

— Не разбирам.

— Знам. Вината е моя, но ще ти обясня. Ти спаси живота ми, като си сложи моята луцерия. Преди да те срещна, умирах. Енергията вътре в мен ме убиваше бавно. А сега се чувствам добре. Аз също те видях. Видях колко си мила, внимателна и грижовна, колко решителна и енергична можеш да бъдеш. Ти си всичко това, което някога съм се надявал да притежава моята партньорка и ако имам дори минимален шанс, няма да ти позволя да си тръгнеш. Никога.

— Трябва да спреш точно сега. Аз дори не те познавам, а ти ми говориш за това да бъдем заедно?

— По начини, които вероятно никога не си си и представяла.

Лицето ѝ се възпламени, както и цялото ѝ тяло.

— Казах, че само ще ти помогна да намериш артефакта.

— Знам. Разчитам на способността си да убеждавам, за да те накарам да промениш решението си.

Тя отвори уста да го попита за какви умения говори, когато от луцерията я заля вълна и нещо горещо и възхитително се плъзна под кожата ѝ, понесе се надолу по тялото ѝ, и когато премина, я накара да се почувства отмаляла и желаеща още.

Нийл прекара пръсти през косата ѝ и сведе устата си към нейната. Не я докосна, но беше достатъчно близо, за да почувства енергията, която искреше помежду им.

— Играя мръсно — каза ѝ той, — но имам толкова голяма нужда от теб, за да може това да ме спре. Писано ни е да сме заедно. Луцерията го знае. Аз го знам. Ще го разбереш и ти.

Тогава я целуна, а тя дори не си и помисли да го спре. Усещането за устните му върху нейните беше прекалено хубаво, прекалено правилно. Цялото ѝ тяло потрепери от вълнение при допира му. Където и да се докоснеше голата му кожа до нейната, зашеметяващи потоци от енергия се вливаха в нея, като я караха да се чувства по-завършена и жива, както никога досега.

В този момент, се чувстваше пометена, готова и нетърпелива да продължи с какъвто и безумен план да имаше той. Нека да си мисли, че са предназначени един за друг. Какво я интересуваше? Докато я целуваше, можеше да бъде толкова луд, колкото си иска.

Гърлен вой прониза студения декемврийски въздух. Нийл се скова и се отдръпна от нея, проклинайки яростно.

— Мамка му. Кръвта ми. Могат да я подушат.

Премести се на мястото си в кабината, като остави Вивиана да се чувства самотна и пренебрегната. Не ѝ хареса. Искаше отново да изпита онова усещане, което ѝ даваше той — чувството за принадлежност, за това, че се нуждаят от нея. Отне ѝ всяка частица воля да остане на мястото си и да не се плъзне по седалката, за да се вкопчи в него.

Не беше някоя похотлива жена. Тя не се вкопчваше в мъжете.

Нийл рязко включи на скорост и се върна обратно върху заснежения път.

— Съжалявам, скъпа. Ти си толкова дяволски секси, че мозъкът ми просто спира да функционира. Не трябваше да забравям да съм нащрек, след като се поряхах.

Вивиана прочисти гърлото си и си сложи колана, за да си даде малко време да събере мислите си.

— Не съм секси. Никога не съм била. Аз съм спретната. Подредена.

Той ѝ изпрати една пълна с горещи обещания усмивка.

— Няма да бъдеш, когато приключи с теб.

— Няма да правя секс с теб!

— Не? — Не звучеше убеден. Или обезпокоен.

— Не. Не те познавам.

— Ще ме опознаеш. Разчитай на това.

ШЕСТА ГЛАВА

Нийл си каза, че трябва да се отдръпне за малко. Беше прекалено напорист. Връзката, която луцерията беше изградила между тях, вече беше достатъчно силна, за да може да почувства безпокойството на Вивиана.

— Имаш доста голямо его, а? — попита тя.

Той прехапа език, за да не ѝ отвърне, че има и други големи неща. Това беше прекалено просташко за неговата сладка Вивиана.

Неговата.

Нийл вече имаше проблем, тъй като се чувстваше настроен прекалено собственически по отношение на нея. Тя все още не беше готова. По дяволите, от всичко, което знаеше, тя никога нямаше и да бъде. Трябваше да успокои ада в себе си, преди да прецака единствения си шанс да продължи да живее.

— Не исках да те обиждам. Съжалявам. — Предположи, че ще трябва да свикне с употребата на последната дума, при положение че тя остане с него достатъчно дълго време, за да се наложи да я използва.

— Къде отиваме?

— В една защитена къща. Трябва да се почистят. — Погледна надолу към гръдния си кош. Раната вече беше заздравяла, но кръвта все още беше там, без съмнение, привличайки всеки синистрин на мили разстояние.

— Каза, че могат да помиришат кръвта ти.

— Мда. Трябва да я отмия колкото се може по-скоро.

В гласа ѝ прозвуча лека нервност.

— А моята кръв? И нея ли могат да помиришат?

— Със сигурност!

— По-рано тази вечер се порязах. На чашата. Затова дойдох, нали?

Мисълта, че можеше да бъде ранена, накара стомахът му да се свие от гняв и болка.

— Дај да видя.

Тя отлепи малката лепенка и протегна ръка. Къс, тесен прорез минаваше през дланта ѝ — малко по-голям от порязване от хартия.

— Прокърви ли?

— Малко.

— Изхвърли превръзката през прозореца.

Направи го, като позволи на порив студен въздух да влезе в кабината. Без ризата си, Нийл почувства всеки градус от ниската температура.

— Това ще свърши ли работа? — попита тя.

— Не и докато аз съм в колата, но не бих искал да се разхождаш наоколо с кръв по себе си.

Следващото нещо, което осъзна, беше, че тя е седнала на колена на седалката до него и използва една от памучните ръкавици да почисти кръвта от гърдите му.

— Раната ти вече е заздравяла.

— Бързо се възстановявам. Необходимо е за работата ми.

Тя бързо го почисти, а движенията ѝ бяха ефективни и делови.

— Работа?

— Да убивам демони синистрин. Да пазя хората.

Тя доближи ръкавицата до устата си, намокри част от нея, за да изтърка засъхналата кръв. След това, като че ли осъзнала какво бе направила, каза със заекване:

— С-с-съжалявам. Не трябваше да използвам плюнката си, без да те питам.

Нийл потисна смеха си. Вивиана беше толкова благопристойна и благовъзпитана.

— Мила, по начина, по който се целуваме, бих казал, че е малко късно да се притесняваш за това. По дяволите, фантазирам си за неща, които включват устните ти и които ще те накарат да се изчервиш.

И просто така, тя смени темата.

— Ти нарече тези неща, които ни атакуваха тази вечер, сгат.

— Сгат са една от разновидностите на Синистрин. Много видове са. И всичките са грозни като задници. И смъртоносни.

Тя приключи със заниманието си, върна се на мястото си на седалката, а памучната ръкавица излетя през прозореца.

— И ти се биеш с тях.

— Почти всяка вечер.

— А аз какво бих правила? Искам да кажа, някоя жена, която реши да продължи да си партнира с теб?

Това накара Нийл да се усмихне широко.

— Да си партнира? Звучи така все едно имената ни ще бъдат изписани заедно върху визитни картички. Мислиш, че точно това се случва тук, така ли?

— Не знам как да го нарека и ти не трябва да ми се подиграваш. Бях подложена на голям стрес тази вечер.

— Съжалявам, скъпа. Наистина е така. Трябва да се отнасям с по-голямо разбиране.

Посрещна го само тишина и той я остави на мира. Наистина ѝ се налагаше да осмисли много. Беше едва след полунощ. Беше я срещнал само осем часа по-рано и през това време беше атакувана, изгуби приятел и се свърза с Нийл по начин, който вероятно не разбираше.

Но той разбираше. Знаеше какво означаваше обвързването им за него и какво би означавало, ако тя реши да си тръгне. И все пак, дори страхът от предстоящата смърт, не можеше да му попречи да се радва на това, което имаше сега.

Той изпълняваше своята цел в живота. Беше свързан с жена, която може да си служи със силата му — жена, която се беше заклел да пази, за да може тя да унищожи демоните, които тормозеха Земята. Заедно щяха да бъдат непобедими. И не само на бойното поле.

Краткото видение за живота ѝ все още го преследваше. Въпреки че осиновителката ѝ я беше обичала и ценела, Вивиана се беше чувствала самотна. Все едно е знаела, че е част от нещо по-голямо от нея самата. Като дете се беше опитвала да се приспособи към останалите, а като възрастна беше намерила хора, които са я приели, заедно с чудатостите ѝ. Но това приемане никога не ѝ е било достатъчно.

Нийл не просто я приемаше, той ѝ се наслаждаваше. Всичко в нея беше изключително — от благопристойния кок до провокативните чорапи под полата ѝ. Любовта ѝ към артефактите на древните Пазители добавяха още повече към нейната привлекателност.

Искаше да бъде част от колекцията ѝ. Неизменна част от нея.

Колкото и да не му харесваше да бъде в нужда и да изискваше прекалено много, нямаше нищо, което можеше да направи, за да се

спре. Без нея щеше да умре. Без значение какво щеше да му струва, щеше да прекара и малкото време, което имаше, преди да намерят устройството, за да я убеди, че е човек, когото си заслужава да задържиш.

Докато пътуваха, тя остана безмълвна. На всеки няколко минути, Нийл усещаше леко изтегляне от енергията му, все едно Вивиана проверяваше ситуацията. Тъй като знаеше, че ако каже нещо, ще я обезкуражи, той също не говореше, като се преструваше, че не знае какво прави тя.

Бавно, опитите ѝ ставаха по-смели. Между тях преливаше все повече енергия, което облекчаваше съкрушителното напрежение вътре в Нийл. Не можеше да си спомни последния път, когато се беше чувствал толкова добре.

Независимо колко много се нуждаеше от нея, независимо колко много я желаше, нуждата да защитава нежните ѝ чувства, се доминираше над всичко останало. Обеща си, че повече няма да я притиска. Поне все още не. Нека да открие новата си сила сама, за да не се отдръпне, когато се наложи да я приеме.

Два часа по-късно, Нийл съжаляваше за решението си да я остави да открие сама собствения си път. Продължаваше да получава образи от нея — кратки, мимолетни образи на това, което чувстваше и искаше.

Той беше първи в списъка. Колкото и благоприлична да изглеждаше неговата Вивиана, под външната си скованост тя беше гореща, страстна жена. Не спираше да фантазира за ръцете си върху голата му кожа, галеци живия му белег. На всеки няколко минути, тя хвърляше бърз поглед към него и всеки път той я хващаше, че го наблюдава.

Очевидно ѝ харесваше как изглежда, което беше в негова полза. Никога не беше обръщал голямо внимание на кожата си или играта на сенките, предизвикана от мускулите му, но тя го правеше. И като виждаше това през нейните очи — начина, който я възбуждаше — му беше много трудно да задържи ръцете си върху волана.

Всичко, за което можеше да мисли, беше колко хубаво би било да плъзне ръцете си по бедрата ѝ докато меката кожа над онези чорапи не ги приветства.

Докато отбият по алеята за къщата *герай*, Нийл трепереше от страст. Внимаваше да крие това от нея — блокира я, за да не може да усеща мислите му — въпреки че знаеше, че това не помага на необходимостта му да се слоят в едно. Все още не беше готова да посрещне желанието му. Все още трябваше да се справя с прекалено много. Нямахме да бъде честно от негова страна да поиска от нея още нещо, когато тя вече му беше дала повече, отколкото се беше надявал да получи.

Нийл облече ризата си, преди да излезе на студа. Откри ключа, мушнат зад лампата на верандата и двамата влязоха в малката фермерска къща.

Въздухът вътре беше студен, но всичко необходимо за накладането на огън беше наредено и готово за употреба. Той бързо стъкна хубав огън, преди да нападне хладилника за храна.

— Това твоята къща ли е? — попита Вивиана, когато Нийл се върна с няколко сандвича.

Беше се сгушила на кушетката, в ъгъла най-близо до камината. Все още носеше коженото му яке, което я правеше да изглежда малка и уязвима.

Инстинктите му на защитник се надигнаха в него и трябваше да се пребори с подтика си да извади меча си и яростно да атакува някаква невидима заплаха.

— Не. Нарича се къщата *герай*, по името на група хора, които се грижат да са заредени с храна и други припаси.

— *Герай*?

— Те са така наречените чистокръвни — хора, в чиито вени тече древна кръв. Синистрин ги атакуват, заради нея, затова ние ги пазим. В замяна, те ни помагат там, където могат, като да ни осигуряват защитено място за почивка, когато имаме нужда от такова.

— Значи Синистрин не могат да стигнат до нас на това място?

— О, не. Могат да дойдат, но им е по-трудно да ни намерят тук, отколкото на други места, тъй като *Джилда* е изтъкала магия, която ни предпазва.

— *Джилда*? Коя е тя?

— Една могъща *Теронай*. Със съпруга ѝ, *Ангъс*, са заедно от векове. Тя е тази, която ми каза за устройството. И има изключителна сила.

— И я използва, за да защитава тези къщи *герай*?

— Заедно с другите неща. Но, да, мога да усетя нейния стил в това място. Освен ако не направим нещо, с което да привлечем внимание, тук сме в безопасност.

— Това звучи добре.

Нийл долови в гласа ѝ да се прокрадва страх.

— Не искам да се страхуваш, скъпа. С мен си в безопасност. Ще дам живота си, за да те защитя.

— Не бих искала да го правиш. Не искам още някой да умре заради мен.

Той постави храната върху малката масичка и седна до нея, като я взе в обятията си. Кожата ѝ беше гладка и безупречна, не като покритите му с белези ръце. Костите ѝ бяха деликатни, а крайниците — лесно чупливи. Нямаше представа как да я запази в безопасност достатъчно дълго време, за да се научи да си служи с енергията му, но знаеше, че ще направи каквото е необходимо това да се случи.

Нийл я накара да го погледне в очите. Не можеше да понесе факта, че чувството за вина я разяжда отвътре.

— Професорът не умря заради теб. Трябва да повярваш в това.

— Щяха ли онези същества да тръгнат след него, ако не му бях дала артефакта?

— На колко човека си давала да изследват колекцията ти?

— На няколко.

— Бяха ли атакувани?

— Не.

— Тогава не е имало начин да знаеш какво ще се случи. Не можеш да обвиняваш себе си, заради чужда злина. Всичко, което можеш да направиш сега, е да използваш силата, която имаш, да им попречиш да го направят отново.

— Това ли правиш ти?

Той поклати глава.

— Аз не се справям добре с магията. Мога да използвам малко, но то е нищо, в сравнение с теб. Най-доброто, което мога да направя, е да ги убивам.

— Добър си в това.

— Много мило, че си го забелязала.

За един дълъг момент тя не каза нищо.

— Какво е да живееш в твоя свят?

— Нормално. Той е всичко, което познавам.

— Да убиваш чудовища и да се биеш с демони е нормално? Не мисля, че някога бих могла да свикна с това.

— Да си теронай, не означава само да убиваш. Имаме дом, където се грижим за хора — основно осиротели деца. Помагаме в Африка отново да се построи крепостта, която беше разрушена. Също така пазим и Портала.

— Портала?

— Към Атанейша — мястото, откъдето произхожда магията ни. Има голяма вероятност баща ти да е бил от там.

— Къде е това?

Нийл присви рамене.

— На друга планета, предполагам. Никога не съм се притеснявал за детайлите. Биех се, когато беше необходимо, защитавах, когато беше необходимо, и прекарвах всяка свободна секунда да те търся.

При това твърдение, тя се подсмихна.

— Трудно е за вярване.

— Истина е. Искам да кажа, че не знаех името ти, но се надявах, че си някъде там. И ето те тук сега. Моето собствено лично чудо.

— Правиш го да изглежда толкова лесно — все едно вече знаеш, как ще приключи всичко.

— Имах над четиристотин години да наблюдавам съюзите между нашите хора. Не всички са лесни, но луцерията избра да си с мен по някаква причина. Знам достатъчно, за да ѝ вярвам, и да оставя останалото да се нареди само.

Тя погледна настрана. Очевидно се чувстваше неудобно от разговора, затова Нийл го прекрати, и реши да не я притеснява повече тази вечер. Щеше да има достатъчно време да я накара да повярва. Можеше да бъде търпелив.

— Би ли се опитала да намериш устройството? — попита той.

— Мисля, че мога да го почувствам. Усещането е слабо, но ако се концентрирам, вероятно бих могла да получа по-добра представа къде се намира.

— Направи го. Колкото по-скоро го открием, толкова по-скоро ще мога да те заведа у дома.

Нийл не проявяваше интерес към нея. Бяха сами в тази уютна къща, пред бумтящия огън, докато вятърът носеше снега около тях и ги изолираше от реалния свят. Това беше идеалната романтична обстановка, а той все още не се беше възползвал от това.

Част от нея се чувстваше разочарована. Тялото ѝ трептеше от необузdana енергия — болезнена необходимост да прокара ръцете си по тялото му, а и той да направи същото с нейното. Поздравомислещата ѝ част се чувстваше облекчена. Прекалено много се беше случило тази вечер и на нея все още ѝ беше трудно да го осъзнае.

Мъжът беше член на древна раса. Такава се оказа и тя. От това, което ѝ беше казал, двамата са предопределени да бъдат партньори във войната срещу злите чудовища — такива, за които тя дори и не беше подозирала, че съществуват извън кориците на прашните ѝ книги.

И все пак, колкото и трудно да ѝ беше да повярва на останалото, онова, на което ѝ беше най-трудно да повярва, беше твърдението му, че той се нуждае от нея. Той беше голям, силен, снажен воин. Не изглеждаше да се нуждае от някого. Ако не беше почувствала тази нужда през луцерията, все още нямаше да му вярва.

Желаше я, и то не само за една нощ. Образите, които беше получила по време на бързо задълбочаващата им се връзка, я оставяха с впечатление за дълготрайност. Завинаги. Той не се страхуваше от обвързване, за разлика от повечето мъже. Той копнееше за него.

Не че го познаваше достатъчно добре, за да се съгласи на подобен вид връзка. Засега беше доволна да бъде с него и да види как ще потръгнат нещата. Може и да не оценява предпазливостта ѝ, но проблемът щеше да бъде само негов. Предпазливост беше всичко, което щеше да получи.

Засега.

Мисълта зашепна в главата ѝ, извиквайки образи на двамата заедно, правещи любов. Тя почти можеше да почувства силата на тялото му, движещо се в нейното, водеща ги към кулминацията.

Той щеше да бъде взискателен любовник. Можеше да каже това, съдейки по характера му. Но грацията беше тази, която караше пръстите на краката ѝ да се присвиват от копнеж. Мъж, с подобна нежна сила би я побъркал. Нийл щеше да я заведе на места, където никога не е била с мъж преди, и дълбоко в себе си, тя искаше това много повече, отколкото която и да било древна дрънкулка.

Нийл се появи от кухнята. Той замръзна по средата на пътя, втренчил поглед в нея. Челюстта му се стегна и тя можеше да види надигащото се в тялото му напрежение. Преди да успее да проговори, мъжът си пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Чух това — прошепна.

— Кое?

— Мислите ти. Това, което искаш да направя с теб.

Откакто сложи луцерията, беше получавала мимолетни проблясъци от мислите му, но ги беше отхвърляла като част от въображението ѝ. Нещата, които чувстваше да идват от него не можеха да са истински. Никой мъж не я беше пожелавал никога по начина, по който той я желаше.

Доказателството за това му желание опъваше предната част на износените му дънки, което накара устата ѝ да се напълни със слюнка.

Той предпазливо пристъпи напред. Вивиана не помръдна. Не искаше да го окуражава да направи нещо, за което не беше готов, и въпреки това мисълта, че може да се изплаши и отдръпне, запали дълбока болка в гърдите ѝ.

— Аз съм повече от готов — каза той. — Ти си тази, която все още си задава въпроси. Не аз. Аз вече знам как искам да приключи всичко това.

— Как? — попита тя преди да успее да се спре.

— Искам да се обичаме. Да бъдем щастливи заедно. Да стоим един до друг и да се бием срещу демоните синистрин. Вечно.

— Вечно е прекалено дълго време.

— Само когато си сам и нещастен.

Каквато беше тя през целия си живот. Майка ѝ винаги я беше обичала, но Вивиана никога не почувства, че се вписва, където и да било. Тя не беше отхвърлена от останалите, но често си мислеше, че това се дължи на богатството ѝ. Хората биха пренебрегнали нечи недостатъци, когато бяха намесени пари.

Не искаше да бъде приемана само заради парите или социалното си положение. Искаше да я търсят заради самата нея. Нийл ѝ предлагаше точно това и го правеше така все едно не разбираше колко ценен е този дар за нея.

Той протегна ръка. Пръстенът с цветовете на дъгата заблестя, когато се доближи до нея, цветовете на пергамент и дъвен бронз

затанцуваха в него.

— Разбирам, че за теб всичко това е много бързо, но за мен е нещо, за което мисля от векове. Ние можем да се чувстваме добре заедно. Всичко, което трябва да направиш, е да ми се довериш.

Вивиана преглътна. Толкова много се беше случило тази вечер. Прекалено много.

И въпреки това, нямаше друго място на земята, където би искала да бъде, освен точно тук. С него.

Той я привличаше на някакво много дълбоко ниво, което тя нямаше представа, че съществува. Беше все едно опознаваше отдавна загубена част от себе си.

Каквото и да беше това, което се случваше между тях, то съдържаше някаква собствена магия, а дори само това беше твърде съблазнително за Вивиана, за да му устои.

Тя положи ръката си в неговата и бавна, прелъстителна усмивка изви устните му, секунда преди да я целуне.

При допира му, вътре в нея избухна пожар, който се разрасна толкова, че я завладя цялата. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, придърпвайки я достатъчно близо, за да почувства твърдата му ерекция. Онази болка, предизвикана от празнотата вътре в нея, крещеше да бъде запълнена и Вивиана не искаше повече да я пренебрегва.

— Желая те — каза тя на Нийл.

Дрезгав стон накара гръдният му кош да завибрира.

— Аз също те желая, но не можем. Трябва да внимаваме. Ако стигнем прекалено близо... — Той не успя да довърши думите си, но тялото му се разтресе от напрежение.

Вивиана не успя да устои на порива си да се опита да го успокои. Погали ръцете му, помилва гърдите му и почувства как мускулите му се стягат под дланите ѝ.

Той затвори очи, все едно търсеше собствения си контрол, впивайки пръсти в хълбоците си. Тя положи глава на рамото му и можеше да се закълне, че чува скърцането на люлеещи се клони под ризата му. Ароматът на кожата му беше опияняващ и въпреки колебанието му, не успяваше да намери сили да се отдели от него.

Разгорещени видения прелетяха през съзнанието ѝ, и поради своята незавършеност, ѝ подсказваха, че идват от Нийл. Тя беше гола и

легнала, за да може той да ѝ се наслаждава само с очи. Косата ѝ беше пусната и блестяща около главата ѝ. Зърната ѝ бяха твърди, а кожата ѝ все едно сияеше. Тъмните му ръце бяха положени върху гърдите ѝ, двете части на луцерията пулсираха в единен ритъм.

Образът се промени. Покри ги червена пелена, а тялото на Нийл блестеше от потта, докато той се движеше над нея, мускулите му потрепваха мощно с всяко негово плавно движение. Не беше истинско. Беше само видение в главата ѝ, но ефектът, който имаше над нея, беше много по-силен, отколкото на обикновена фантазия.

Беше възбудена, жадуваща. Дрехите изведнъж ѝ станаха тесни и неудобни. Трябваше да се освободи от тях и да се притисне в Нийл, да почувства твърдата му, гладка кожа срещу своята. Може би, ако го накараше да се съблече, щеше да се предаде и да прави любов с нея.

Отчаяно се нуждаеше от това, нуждаеше се от освобождение, което само той можеше да ѝ даде.

Стонът, откъснал се от Нийл, беше на човек, който е бил победен.

— Не мога да ти откажа нищо, скъпа. Ще получиш своя оргазъм, но ще го направим по моя начин.

СЕДМА ГЛАВА

Нийл играеше опасна игра. И без това вече се бяха свързали, много по-бързо, отколкото мислеше, че е възможно. Веднъж след като водовъртежът на цветовете на луцерията се успокои, животът му щеше да бъде в нейните ръце. Засега, след като изпълни обещанието си към него, пътищата им можеха да се разделят. Обаче в случай че цветовете им се обединят и двамата се свържат напълно, ако Вивиана го напусне, той щеше да умре.

Трябваше да внимава, да забави процеса на обвързване, колкото се може повече. Дори и да му харесваше идеята двамата да бъдат заедно, не искаше чувството ѝ за вина да е нещото, което ги съединява. Отказваше да ѝ позволи да остане с него, само защото щеше да умре без нея. Нямахше да е честно към нито един от двамата.

Така че, щеше да намери сили да се противопостави на желанието си да я обладае и по този начин да ускори свързването им. Щеше да ѝ даде това, от което толкова явно се нуждаеше — не искаше тя да страда — но щеше да го направи като дънките му си останат точно там, където им беше мястото.

Вивиана прокара пътечка от целувки от гърлото към челюстта му. Здравата ѝ хватка го накара да наведе главата си така, че да може да го целуне както трябва. Меките ѝ устни се отвориха върху неговите и горещият ѝ език се плъзна в устата му, предявявайки претенции за свое собствено място.

Нийл потисна стона си и започна да действа като човек с мисия. Колкото по-бързо я накараше да свърши, толкова по-добре. Не знаеш колко дълго ще може да устои на това, което тя очевидно искаше да му даде.

Не губи време да разкопчава всички малки, сложени прекалено нагъсто, копчета отпред на блузата ѝ. Бяла дантела покриваше гърдите ѝ, но не можеше да прикрие втвърдените ѝ зърна. Наведе глава и ги засмука през фината материя, докато бързо се справяше с кукичките на сутиена ѝ.

Нежният стон на удоволствие изпълни въздуха, а пръстите ѝ се плъзнаха в косата му и го задържаха на място.

Отне му само няколко секунди да разкопчае полата ѝ, която се свлече по бедрата ѝ. Меките ѝ дантелени бикини я последваха, и Вивиана остана само по чорапи. Те определено щяха да останат.

Издърпа сутиена ѝ надолу и доста дълго се бори да се освободи от прегръдката ѝ, за да отстъпи назад и да я огледа добре.

Вивиана беше възхитителна. Приятни, деликатни извивки. Нежни сенки, хвърлени от огъня. Фини кости, женствени форми. Всеки сантиметър от нея беше съвършен.

Никога не беше искал нещо толкова много, колкото желаше нея сега. Кръвта пулсираше в тялото му и настояваше да предяви претенциите си. Можеше да помирише възбудата ѝ, да види как кожата ѝ потъмнява от разстилащата се руменина на страстта. Тя го искаше толкова, колкото и той нея.

Взира се в нея толкова дълго, че започна да усеща как тя се отдръпва, а възбудата ѝ да се стопява и се превръща в неловка свенливост. Тя покри гърдите си с едната си ръка, а с другата хълмчето на слабините си. Да се крие от него!

Първичен гняв се надигна в него толкова силно и бързо, че не успя да го контролира. Направи застрашително крачка напред, като я бутна към кушетката. Тя залитна, размахвайки ръце, за да запази равновесие.

Нийл я сграбчи за китките и я постави да седне. Задържа ръцете ѝ далече от тялото, като позволи на удоволствието от това отново да я гледа да успокои първичния звяр в него.

— Не се крий от мен — успя да каже през зъби. — Никога!

Съблече ризата си, след което притисна гърба ѝ към облегалката, усещайки кадифеното потъркване на нежните ѝ зърна по кожата си.

Вивиана тихо простена и заби нокти в гърба му.

Страст и желание се разгоряха в него и го заслепиха за момент. Докосваше се до кожата ѝ и засега това бе достатъчно. Щеше да ѝ се любува отново, когато я положи да легне, за да може да ѝ се наслади напълно и да я накара да свърши само с устата си. Нямахше да бърза, щеше да я гледа, да се наслаждава на това, как потта избива на бисерни капчици по кожата ѝ и как тялото ѝ се извива, докато притиска ханша ѝ към дивана.

Живият му белег се люлееше и ликуваше от допира на кожата до кожа. Пръстенът му щастливо бръмчеше, призовавайки го да довърши това, което беше започнал.

Нийл мушна ръка между телата им и раздели влажните ѝ къдрици. Тя беше влажна и гореща, и дори най-лекото докосване на върха на пръста му до клитора ѝ я караше да подскочи под него и да извика рязко.

Пъхна пръст в хлъзгавото ѝ тяло. Мускулите ѝ го обвиха плътно и Нийл трябваше да стисне зъби, за да запази контрол. Вивиана потръпна и изви бедра така, че да му даде по-добър достъп. Беше тясна, но той можеше да се справи с това. Щеше да я разтегли много нежно, за да може, когато я обладае, тя да чувства само удоволствие.

С изключение на това, че нямаше да я обладае. Щеше само да ѝ подари оргазъм. Това беше сделката, която беше сключил сам със себе си.

Докато проклинаше решението, на което твърдо държеше, Нийл насочи силата на волята си към нейното тяло и към това как да го накара да запее.

Вивиана не беше срамежлива любовница. Звучите, които издаваше, и с кратките, потрепващи движения, му показваха кое докосване ѝ харесва и кое буквално я подлудява. Неговата благопристойна, почтена, образована дама, се беше разтворила пред него, задъхана и трепереща, докато той смучеше клитора ѝ и движеше два дебели пръста вътре в нея. Играеше си със зърната ѝ, пощипвайки ги леко и не толкова нежно, едновременно с проникващите в нея пръсти.

Дъхът ѝ спря. Коремът ѝ потръпна. Нийл добави и трети пръст и използва зъбите си, за да я накара да свърши.

Вивиана изстена блажено и се разтресе под него, когато оргазмът я завладя.

Никога преди това, през своя дълъг, предълъг живот, не беше виждал нещо толкова красиво.

Когато конвулсиите ѝ стихнаха, с отмалели ръце тя го придърпа върху себе си и го целуна. Тя ли продължаваше да се тресе или това беше той? Вече не можеше да каже. Всичко, което знаеше, беше, че е на ръба да вкара пениса си в хлъзгавото ѝ, отпуснато тяло, много по-дълбоко, отколкото пръстите му имаха възможност да достигнат.

Ръцете ѝ се заиграха с колана му и го разкопчаха много по-бързо, отколкото изцеденият му мозък успее да осъзнае какво прави тя. Нежните ѝ пръсти се пъкнаха в дънките му и се увиха около пениса му.

Само това беше достатъчно да го накара да свърши. Единствено притеснението, че ще я накара да се почувства използвана му попречи да не изхвърли семето си по пръстите ѝ.

Опита да се отдръпне, но не можеше да се отдалечи много, защото се страхуваше да не счупи ръката ѝ.

— Престани!

Тя го гризна по врата, точно там, където преди стоеше луцерията му. Кожата му беше чувствителна, тъй като беше лишена от докосване още от рождението му. Еротичното докосване на зъбите ѝ изпрати вълна от усещания надолу по гръбнака, чак до топките му.

Той изстена и с мъка си пое въздух, опитвайки се да запази поне някакъв самоконтрол.

Докато осъзнае какво е направила, панталоните му вече бяха отворени и тя насочваше пениса му към сърцевината си. Краката ѝ бяха широко разтворени, за да го посрещне, а влажната ѝ топлина се плъзна около главата на члена му, смесвайки собствените ѝ течности с неговите.

Грубият, първичен стон, излязъл от него, го разтърси. Не можеше да се отдръпне. Най-доброто, което можеше да направи, беше да стои неподвижно и да се моли да успее да се контролира.

Вивиана го сграбчи за задника и го дръпна напред, докато вдигаше бедра и пое само върха на ерекцията му в тялото си.

Обкръжи го великолепна, плътна топлина, която прогони всичките му мисли, освен една. Щеше да довърши това, което тя беше започнала. И щеше да стигне още по-далече.

С плавно движение тласна напред, принуждавайки я да го поеме целия. Тя изненадано си пое дъх и заби ноктите си по-дълбоко. Това само го накара да иска още.

Знаеше, че няма да може да издържи дълго. Усещаше как се опитва да го убеди чрез връзката им, че това е правилно, но той пренебрегна опита ѝ. Не искаше повърхностното удоволствие от изпразването без нея.

Когато той свършеше, тя щеше да крещи името му, изживявайки собствената си кулминация, докато я изпълва със семето си. Това беше

единственото, което щеше да задоволи тази първична потребност.

Нийл се възползва от връзката им, отвори се за нея, за да може тя да почувства всичко, което изпитва и той. Знаеше, че това, което прави, е опасно; че така само ще ускори собствената си смърт — но не можеше да се спре. Копнееше за това свързване, както се нуждаеше от въздуха.

Позволи ѝ да се види такава, каквато я виждаше той — изключително красива и секси. Позволи ѝ да почувства раздиращата го потребност да я доведе до края. Накара я да усети страстта, която го беше обладала, и която настояваше да предяви претенциите си към нея по всеки възможен начин.

Очите ѝ се разшириха и зениците ѝ се уголемиха, когато го погледна. Устните ѝ бяха разтворени, за да може да си поема огромни глътки въздух, докато той водеше и двамата към бърз и силен оргазъм.

Екстазът заля Нийл, като го изненада със своята мощ. С някакво отдалечено кътче на съзнанието си, той осъзна, че усеща как тя също свършва и двата оргазма се сливат в едно. Чувството си проправи път през връзката им, докато топките му се свиха и изхвърлиха семето му дълбоко в треперещото ѝ тяло.

Тя се разтресе под него, крехкото ѝ тяло беше толкова деликатно и нежно под неговата тежест. Не искаше да я смачка, но усещаше необходимостта ѝ да остане свързан с нея.

Все още беше твърд. Можеше да остане в нея толкова дълго, колкото пожелае. От каквото и да имаше нужда, щеше да намери начин да ѝ го даде. Докато е жив.

Връзката им определено се беше задълбочила, поради неспособността му да се контролира. Не че щеше да съжалява за това. Никога нямаше да съжалява, че е бил с нея по този начин.

Извъртя се така, че тя да се отпусне върху тялото му, обкрачвайки бедрата му. Вивиана положи глава върху гърдите му, докато дишането им се успокои, а въздухът охлади телата им. Пръстите ѝ проследиха клоните на живия му белег.

— Отново започват да растат листа — каза. — Вече има малки пъпки.

Изпълни го сладко-горчиво щастие. Беше го спасила, но за колко дълго?

Тя се надигна и се намръщи.

— Нещо не е наред. Какво има?

Косата ѝ беше разрошена, кокът ѝ стоеше на една страна, а от него във всички посоки стърчаха непокорни кичури. Беше толкова сладка, че почувства болка в гърдите си, когато си помисли, че няма да може да я види отново така — че това, което бяха преживели сега, беше само временно.

Нийл се насили да се усмихне, докато търсеше фибите, които придържаха косата ѝ.

— Нищо важно. Можем да се притесняваме за него, след като открием устройството.

Косата ѝ падна свободно върху раменете ѝ, блестяща и красива. Пенисът му вътре в нея запулсира, като я накара да затвори очи.

Тя издаде нежен, секси стон.

— Не съм сигурна, че ще мога да го направя още веднъж.

— Ще бъда повече от щастлив да разбера дали е така — отвърна Нийл.

— Не трябва ли да тръгваме?

Мъжът кимна, като ненавиждаше истината.

— Да. Трябва.

— Сега мога да го почувствам — съобщи тя гордо и широко усмихната. — Артефактът. Изглежда, че по някакъв начин способностите ми са станали по-силни.

— Свързани сме много по-здраво. — Благодарение на липсата му на контрол. — Имаш по-голям достъп до енергията ми.

— Това означава ли, че ако не го открием, можем да го направим отново?

Ако не откриеха устройството, тя щеше да остане свързана с него, което със сигурност щеше да доведе до още невероятен секс.

— Да, това означава.

— А ако го намеря?

Ще бъде освободена от луцерията, освободена от него и щеше да има възможност да прави това, което иска. Дали отново щеше да прави секс с него или не, зависеше много от това, дали той ще оживее.

— Предполагам, че ще се наложи да импровизираме.

ОСМА ГЛАВА

— Ето там — каза Вивиана, сочейки към голям колкото камион вход в предната част на една варовикова скала. — Дискът е там.

Намираха се пред индустриален комплекс, построен във вътрешността на галерия от пещери в покрайнините на Канзас Сити.

— Сигурна ли си? — попита Нийл, докато караше през главния вход.

Вътре, достатъчно големи, за да може да се движи камион през тях, се виеха изкуствено издълбани тунели, покрай които бяха построени различни видове предприятия — всичко от производство на гранитни кухненски плотове до компания за продажба на едро на занаятчийски стоки. Стените бяха боядисани в бяло, но бяха захабени от праха и отработените газове от колите.

— Да. Няколко метра по-нататък. — Тя посочи надясно. Кожата на якето, което беше намерил за нея в къщата герай, блестеше в сумрачната светлина. Подобно на неговото собствено, това също беше омагьосано. Но дори със защитната магия, то не беше достатъчно да го накара да се почувства спокоен за това, че Вивиана се излага на опасност.

Нийл зави надясно и спря на паркинг, очертан от лющеща се боя. Изгаси мотора и се обърна към нея.

Слабата светлина се плъзгаше по бузата ѝ, като подчертаваше царствената ѝ красота. Тя беше прекалено деликатна за това, което искаше от нея. Прекалено неопитна.

— Може би трябва да останеш тук. Не е необходимо да идваш с мен.

— Как ще намериш артефакта без мен?

— Ще се справя. — Или ще се провали и тя ще бъде свързана с него за по-дълго време. Наистина не искаше да остане с него заради някаква формалност, но също така не искаше и да я изгуби. Не бяха заедно от достатъчно дълго време, за да ѝ докаже, че той е добър човек и че винаги ще се грижи за нея. Че винаги ще я обича.

А той наистина я обичаше. Обичаше всичко свързано с нея. Беше видял части от съзнанието ѝ, беше почувствал топлината на сърцето ѝ. Тя беше смела и самоотвержена и беше готова да влезе в устата на вълка заради него.

Как може да не я обича?

Удивителното беше да знае, че ако оцелеят, тази обич само щеше да расте с времето. Подобна мисъл беше смиряваща.

Нийл сложи ръка върху бузата ѝ, наслаждавайки се на гладката топлина на кожата ѝ.

— Тук ще си в безопасност.

— Знам каква се очаква да бъда. Трябва да започна да използвам енергията ти, за да убивам чудовища. Никога не съм си мислила, че си човек, който би ме спрял.

— Не съм. Вярвам, че ще се научиш как да използваш енергията ми. Просто се притеснявам, че трябва да го направиш извън тренировъчна среда.

Тя постави ръката си върху неговата и се наведе още повече към дланта му.

— Ако дойда, ще го намерим по-бързо и ще можеш да го получиш по-скоро. Ако не отида, ще седя тук и ще се поболее от притеснение за теб и страх, че нещо отвратително ще изпълзи от сенките. Трябва да го направя.

Нийл кимна, а уважението ѝ към нея нарастваше все повече.

— Разбирам. Винаги съм усещал този зов. Ти си една от нас, скъпа.

Наведе се напред и я целуна, вкусвайки мекотата на устните ѝ и сладкия вкус на устата ѝ. Можеше да живее вечно и никога нямаше да успее да ѝ се насити.

Молеше се тя да му даде шанс.

Той се отдръпна.

— Трябва да тръгваме.

— Води ме.

Излязоха от камиона и се отправиха към отвор, който беше издялан във варовика и оброчен със стоманени греди. Ролетната врата беше махната и съдейки по начина, по който водачите бяха изкривени, Нийл предположи, че е била изтръгната със сила. Входът беше затворен с верига, върху която имаше окачен знак „Дава се под наем“.

Хладен полъх погали кожата му, благодарение на механичната вентилация, която работеше тук долу.

Зад него бяха разположени офисите на предприятия и магазини, вградени в камъка. Всички бяха затворени в този час, паркингите празни, а вътрешността на помещенията — тъмна. Съмняваше се, че някой от работниците знае, че са се настанили сред демони.

Ако зависеше от него, щеше да се погрижи да ги прочисти, без някой да разбере.

Погледна към Вивиана.

— Стой близо до мен. От лявата ми страна.

— Разбрах. Не искам да се намирам наблизо до онзи меч, когато започнеш да го размахваш.

— Ако стане напечено, бягай. Ключовете са в камиона.

Можеше да види, че тя трепери, но геройски му кимна.

— Няма да се стигне до там.

Не и докато дишам. Не мислеше, че този факт ще я успокои, затова не каза нищо.

— Чух тази мисъл. Няма да умреш. Няма да го позволя.

Не можа да се въздържи да не се усмихне. Беше много сладка, когато му даваше нареждания.

— Да, госпожо!

Минаха през входа и миризмата на мокро животно го удари в носа. Беше тъмно, затова изпрати няколко искрици от енергията към очите си и използва връзката им, за да покаже на Вивиана как да направи същото.

Тя си пое стреснато въздух.

— Невероятно!

Подът някога е бил гладък, но сега беше напукан и осеян с дупки. Изоставени метални стойки, които са били предназначени да държат палетата с товари, се облягаха едва-едва върху стената. По протежение на целия таван висяха изтърбушени части от осветителната инсталация. Ръждясал електрокар, покрит с прах и паяжини, стоеше отляво, килнат на една страна, а зад счупен прозорец се криеха останките от малка канцелария.

Каквото и да се беше случило тук, е било неочаквано и брутално.

Имаше две високи врати, които водеха още по-навътре в лабиринта от пещери.

— През коя трябва да минем? — попита Нийл.

— Дясната.

Нийл тръгна натам, заслушвайки се за звуци, предизвикани от някакво движение. Мечът беше в ръката му, готов да разсече всичко, което се доближи до него.

— Близо е — каза тя.

Секунда по-късно, Вивиана се отвори за връзката им и той усети какво прави тя. Иззад вратата се чу резониращо бръмчене, почти осезаемо в своята интензивност. На практика можеше да види звуковите вълни, които се излъчваха от диска, трептящи от магията, която притежаваше предмета.

Отвори уста, за да каже на Вивиана колко удивително е това, когато чу приглушен шум отдясно на помещението, в което се намираше устройството.

Тя ахна изплашено. Нийл сграбчи меч с двете си ръце и застана между шума и нея.

— Спокойно — шепнешком каза той. — Прикривам те.

Част от ужаса, който премина през връзката им, се уталожи и той я чу да изпуска контролирано въздуха си. Енергия премина през него, и въпреки че нямаше представа какво прави тя с нея, усещането го накара да се почувства горд. От това, че го правеше както трябва.

— Точно така, скъпа. Точно по този начин.

Секунда по-късно, от стаята все едно се втурна внезапен полъх, когато четири сгата ги атакуваха.

Енергия изпълни Вивиана. Премина през вените ѝ и се разля в клетките ѝ, докато самата тя не започна да вибрира заедно с нея. Всмука я в себе си, наслаждавайки се на лекотата, с която зарядът преля от Нийл към нея.

Имаше чувството, че от натиска от надигналото се вътре в нея напрежение, ребрата ѝ ще се пръснат. Трябваше да го пусне — да се освободи от енергията преди тя да я убие.

Нийл ѝ беше казал, че владее магията, но той нямаше представа в какво точно се изразяваха нейните способности, освен очевидния ѝ талант да открива артефакти на Пазителите. За нещастие, тя също не го знаеше, а вече ставаше прекалено късно, за да мисли за това.

Няколко крачки встрани от нея, партньорът ѝ се биеше с чудовищата, които ги бяха нападнали. Можеше да усети желанието му

да ги държи далеч от нея, но те бяха четирима, а той беше сам.

С едно плавно движение мъжът отсече предната лапа на единия от зверовете докато той го атакуваше. Кръвта му се разля по ръката на Нийл и леко прогори коженото му яке. Съществото изрева от болка, падна назад и заблиза раната си.

Още две се втурнаха напред да заемат мястото му, но третият сгат не обърна внимание на Пазителя, а погледна директно към нея. Зелените му, подобни на цвета на „Господин Гнус“, очи блестяха с гладна светлина и то скочи напред с отворена пасть.

Ритмичното пулсиране на трептящата енергия в черепа ѝ почти я ослепи. Вивиана събра топка енергия и я хвърли срещу сгата.

Тялото му се завъртя във въздуха и съществото изръмжа от болка. То се приземи тежко, подхлъзвайки се по напукания под, преди остриите му нокти да го спрат. Създанието се обърна, дългите косми по врата му настръхнаха, и съскайки, бавно тръгна към нея.

Не го беше наранила. Единственото, което беше направила, бе да го събори. Тогава Вивиана осъзна, че силата ѝ не е равна на тази на съществата. Тя не беше боец. Тя беше книжен плъх. Интелектуалка. Нямаше място в битка, където мускулите и остриетата са единствените неща, които имат значение.

Нийл изрева и се завъртя в смъртоносен полукръг. Главата на единия сгат излетя във въздуха, докато тялото му продължаваше да го държи в ноктите си още няколко секунди.

— Овладей силата си — извика той. — Можеш да направиш това.

Не беше убедена, но ако не стореше нещо, и двамата щяха да са мъртви. Тази мисъл ѝ донесе усещане за спокойствие. Нямаше да позволи Нийл да умре, не и когато на върха на пръстите си имаше силата, която да предотврати това.

Това, което трябваше да направи, беше да затвори зверовете в клетка за достатъчно дълго време, за да успее Нийл да ги убие — начин да го защити от атаките им.

Вивиана се огледа наоколо за нещо, което би могла да използва. Метални пръти биха били от полза, но всичко, което можеше да види, бяха счупени палети, натъпкани с долнокачествен пясък. Ако използваше силата си да бутне палета върху едно от съществата и го приклепти към стената, можеше и да се получи.

Сгатът, който я дебнеше, тръгна наляво. Нийл беше прекалено зает да се бие с другите, за да ги отблъсне. Младата жена създаде в ума си картина на това, което искаше да стори и убеди сама себе си, че може да направи така, че да се случи.

Един по един, изгърбушените чували с пясък излетяха от палета и го освободиха. Обзе я въодушевление, докато изтегляше още малко от енергията на Нийл. Този път действаше по-бързо, тъй като съществото скъсяваше дистанцията.

Последният чувал падна и се разцепи, като разпиля пясъка между дървените дъски. Повдигна палета във въздуха и видя слабата, трептяща енергия, която я свързваше с него, докато го придвижваше. Бутна го силно, всмуквайки толкова енергия, колкото напрегнатото й тяло можеше да приеме, и го запрати към чудовището.

Палетът удари сгата, приковавайки го към каменната стена. Създанието изръмжа и заби ноктите си в дървото. Челюстите му щракнаха и запратиха дървени тресчици във въздуха. Палетът се разпадна бързо и стана безполезен.

Паниката я преряза като нож и после почувства леко, топло докосване, което премина през съзнанието й. Нийл. Дори и по време на битката на живот и смърт, той се тревожеше за нея.

Можеше да обикне мъж като него. Ако оцелеят.

Вивиана задържа разпадащия се палет на място, докато се оглеждаше за някаква друга възможност. Единственото, което видя, беше прах, пясък и паянтови метални рафтове.

Какво ли не би дала да види този сгат мъртъв, препариран и стоящ зад стъклена витрина в някой музей.

Стъкло. Това е! Трябваше да ги сложи зад плътно, дебело стъкло.

Веднага след като мисълта завладя съзнанието й, енергията, която протичаше през нея затуптя силно, в желанието си да й се подчини. От нея затрептя горещина, която накара въздуха да пулсира. Пластмасовите торби, останали в купа пясък, се разтопиха и от тях се разнесе смрад на химикали.

Сгатът се втурна през отломките на палета и се насочи към нея, само за да спре веднага щом достигна до изгарящата топлина, която сега караше купа пясък да грее в огнено оранжево.

Енергията се анализира през нея толкова бързо, че тя усети как затопли вътрешностите й. Топлината се надигна в кожата й докато

всеки дъх, който излизаше от нея не заприлича на облак от пара.

— Прекалено много е! — чу Нийл да вика някъде извън нейния свят от горещина и налягане. Не отговори. Не можеше да позволи да се разконцентрира дори и за секунда.

Пясъкът омекна и ѝ позволи да го оформи в плътен, лепкав мехур. Продължи да излъчва топлина, докато изпращаше плътни струи пясък по посока на останалите два сгата.

Нийл скочи настрани от изпепеляващата жегга. Вивиана не беше осъзнала къде е отишъл, докато не почувства хладното му докосване върху тила си.

Точно в този момент нещо се промени. Тя почувства щракване, все едно върху колието се беше залепил магнит. Един удар на сърцето по-късно, тунелът, който използваше да черпи от силата на Нийл, се отвори широко, позволявайки на бучащата енергия да я залее.

Това беше прекалено много. Не знаеше как да я контролира.

Тя стисна зъби и се концентрира да довърши започнатото. Ако все още беше жива, когато това приключи, щеше да открие начин да спре потока енергия, преди да я унищожи.

Разтопеният пясък се превърна в плоско стъкло и образува клетки, които да затворят сгатите. Миризмата на горяща козина и звукът от дивите им викове рикошираха в стените на пещерата.

Не можеше да диша. Нито пък Нийл. Сега, когато се беше погрижила за тези, които ги заплашваха, тя осъзна, че беше създала друга опасност. Беше изразходвала целия въздух в помещението.

Черни петна затрептяха в зрението ѝ. Зад нея, Нийл се бореше за глътка въздух.

Вивиана прекрати потока от топлина и използва енергията, която кипеше вътре в нея, да избути горещия въздух извън стаята.

Облъкна ги студен вятър. Тя вдъхна дълбоко, докато напълни дробовете си с него и се срина на земята.

Нийл леко я пусна долу и се свлече до нея. Мечът му издрънча върху осеяния с дупки под. Ръцете му я обгърнаха, държейки я близо. Шепнеше нещо срещу косата ѝ, но тя не можеше да накара ума си да заработи достатъчно, за да разбере думите му.

В другата част на стаята, изпускащите дим скелети на двата сгата стояха затворени зад грапавите, покрити с катран стъкла.

— Ама, че магия — каза Нийл. — Какво ще кажеш да вземем устройството и да ти намерим някое безопасно място.

— Съгласна съм. — Вивиана използва само една тънка струйка енергия и видя артефакта да проблясва в окото на съзнанието ѝ върху пода от другата страна на стаята. Все още се намираше в резбованата кутия, непокътнат.

Беше прекалено уморена, за да се изправи, затова го дръпна към себе си. Той прелетя през въздуха към тях.

— Виждам, че нямаш никакви проблеми с приспособяването — отбеляза Нийл. — Използваш енергията ми така, все едно си го правила през целия си живот.

Кутията се приземи в ръката ѝ, топла при допир. Секунда по-късно, светът ѝ охладня, все едно цялата радост беше изсмукана от него. Нещо меко и топло се плъзна под блузата ѝ. Висок, болезнен, траурен звук изригна от нея. Секунда по-късно, плътна, задушаваша тъмнина се спусна над Вивиана.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нийл улови Вивиана преди главата ѝ да се удари в пода. Паника сви сърцето му, но той запази самообладание, защото знаеше, че това е единственото, с което може да ѝ помогне сега.

Нямаше представа какво не е наред с нея, но определено беше свързано с луцерията. Бяха открили устройството, обещанието ѝ беше изпълнено и луцерията се беше отворила. Така както се очакваше да се случи. Вивиана, от друга страна, не би трябвало да припада.

Нийл нямаше представа колко още чудовища обикалят наоколо. Трябваше да я отнесе на безопасно място. Или още по-добре, да я заведе при някой *сангвинар* — един от лечителите им — за да разберат какво се е объркало.

Той извади луцерията изпод дрехите ѝ и я закопча обратно на врата си, за да е на сигурно място. Ненавиждаше идеята отново да я сложи, ненавиждаше мисълта, че животът му щеше да се върне към това, което е бил преди — изпълнен с болка и надвиснала смърт. Живот без Вивиана.

Трябваше да я убеди да им даде по-голям шанс да бъдат заедно. Няколко часа не бяха достатъчни, за да успее тя да разбере какво е направил, да разбере, че си принадлежат. Не беше отгледана по начин, който да ѝ даде възможност да види доказателствата за това, че си принадлежат, както ги беше видял той. За нея нямаше друга възможност да разбере, освен да му повярва.

Нужно беше да му вярва само за още малко.

Отнесе я до камиона и я постави вътре. Клепачите ѝ потрепнаха и очите ѝ се отвориха. Зениците ѝ приличаха на миниатюрни черни точки, изпълнени с ужас.

— Върни ми я! — изграчи тя. Гласът ѝ беше толкова дрезгав, сякаш беше крещяла с часове.

Той приглади разрошената ѝ коса и я отстрани от лицето ѝ, с надеждата да я успокои.

— Кое, скъпа?

Очите ѝ се фиксираха върху гърлото му и брадичката ѝ започна да трепери.

— Не можеш да ми я вземеш. Тя е моя. Нуждая се от нея. — Погледът ѝ намери неговия. — Нуждая се от теб.

Нийл беше прекалено шокиран, за да говори. Никога не си беше представял, че Вивиана ще пожелае да остане с него. Беше се надявал да чуе тези думи.

Гласът ѝ беше напрегнат.

— Моля те. Прекалено дълго време бях сама, но сега вече знам къде е мястото ми.

— Къде?

— С теб. С твоите хора. Нашите хора.

Тя протегна ръка, крехките ѝ пръсти се увиха около луцерията. Огърлицата се изхлузи от врата му и се уви около ръката ѝ, сякаш се опитваше да е колкото се може по-близо до нея.

Нийл взе колието и го сложи на врата ѝ. Не искаше да рискува Вивиана да промени решението си, затова направи разреза върху гърдите си, през ризата, точно над сърцето.

— Моят живот за твоя — закле се той и притаи дъх. Тя имаше толкова голямо влияние върху него. Не знаеше всички детайли за техния съюз или че животът му беше в ръцете ѝ. Не искаше в обещанието ѝ да има вина, затова запази мълчание. Ще вземе това, което иска да му даде, и ще се смята за късметлия, независимо колко дълго време ще продължи.

— Оставам с теб, Нийл. Ти си единственият човек на този свят, с когото искам да бъда и с когото не се чувства самотна. Няма да позволя това да ми се изплъзне. Няма да позволя да си отидеш. Мисля, че те обичам.

Сърцето на Нийл щеше да се пръсне от радост. Никога не беше мислил, че ще има този късмет — да има в живота си жена като Вивиана, обвързана с него с любов и дълг. Тя може и да не знаеше собствената си история, но двамата щяха да изградят бъдещето си заедно.

Докато я наблюдаваше, луцерията се смали дотолкова, че да пасне на нежната ѝ шия и застина в наситено бронзов цвят, който идеално подхождаше на кожата ѝ. *Бронзовата дама!*

— Знам, че те обичам — каза той и след това я целуна. Целувката му беше сладка и пълна с надежда и обещание, какъвто щеше да бъде и остатъкът от живота им заедно.

Издание:

Автор: Шанън К. Бъчър

Заглавие: Колекционерката

Преводач: Illusion

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3645>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.